Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 33

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 10.— Ἑξάμ. δρ. 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 15.— » » 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ·
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΚΑΠΕΛΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ
Ξενύχτι

Ἦλθε νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ ἐμπιστευτικῶς τὸ μέγα γεγονὸς ὅτι ὁ «κόσμος χάλασε».

— Σοβαρῶς ;

— Ἄκου ποὺ σ' τὸ λέω...

— Καὶ πῶς κατώρθωσες νὰ τὸ ἀνακαλύψῃς ;

— Δὲν βλέπεις τί γίνεται ; Ἀνετράπησαν οἱ ὅροι της ζωῆς καὶ τῆς ἐργασίας, περπατοῦμε μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἀπάνω !

— Κλεόβουλε, ἢ ἐξηγεῖσαι ἀμέσως ἢ παραφρονῶ.

— Τὸ δεύτερον θὰ ἦτο προτιμώτερον τοῦ πρώτου, ὅπως καταντήσαμε. Ὁπωσδήποτε ἐξηγοῦμαι· ἰδού : Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὴν ἡμέραν καὶ την νύκτα, διῄρεσε τὸ ἡμερονύκτιον εἰς ὥρας, καί...

Μία ἐλαφρὰ ἀντίρρησις : Ὅταν ὁ Θεὸς ἐδημιούργει τὸ κόσμον, τὸ ρωλοΐ δὲν εἶχεν ἀνακαλυφθῇ ἀκόμη.

— Κουτέ ! μὲ κατεκεραύνωσε. Ὁ Θεὸς εἶνε παντογνώστης καὶ το ἤξευρε, πρὶν ἀνακαλυφθῇ.

— Ἔστω. Λοιπόν ;

— Λοιπόν, ἀφοῦ διῄρεσε τὸ ἡμερονύκτιον εἰς ὥρας, εἶπε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους : Κυρίαι καὶ κύριοι...

— Λάθος κάνεις. Εἰς τὸν πληθυντικὸν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὁμιλήσῃ, διότι τότε δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνας μονον κύριος, ὁ ἀξιέραστος κ. Ἀδὰμ καὶ ἡ...ὄχι κυρία, ἀλλὰ δεσποινίς, Εὔα. Ἀφότου ἡ δὶς Εὔα μετεβλήθη εἰς κυρίαν, ὁ Πανάγαθος ἔπαυσε νὰ ἔχῃ σχέσεις μαζῆ της ὡς γνωστον.

— Ἂς εἶνε .. Εἶπε : ἄνθρωποι, ἰδοὺ ἡ νύχτα, τὴν ὁποίαν ἔκαμα γιὰ νὰ κοιμᾶσθε, καὶ ἡ ἡμέρα γιὰ να ἐργάζεσθε. Το πρωΐ μολις ἀνατελλῃ ὁ ἥλιος, θὰ ξυπνᾶτε καὶ θὰ πηγαίνετε στὴ δουλειά σας, τὸ μεσημέρι θὰ κάνετε μικραν διακοπήν, για νὰ τρῶτε, κατόπιν πάλι δουλειὰ ἕως τὸ βράδυ κι' ἔπειτα ὕπνο, ὡς τὸ πρωΐ.

— Προφανῶς ὁ Παντοδύναμος δὲν θὰ ἦταν σοσιαλιστής, γιὰ νὰ ζητῇ τόσες ὧρες δουλειά.

— Ἂν ἦταν σοσιαλιστής, ἀκόμα δὲν θὰ εἶχε κατορθώσῃ νὰ δημιουργήσῃ τὸ σύμπαν.. Αὐτὰ λοιπὸν εἶπεν ὁ Ὕψιστος κι' αὐτὰ ἔκαναν οἱ προπάτορές μας. Ἐνῷ σήμερον γίνονται τὰ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα. Σήμερα ὁ κοσμικὸς κύριος φεύγει ἀπὸ τὴ δουλεια του στὴ μία μετὰ το μεσημέρι, ξοδεύει ἄλλη μία ὥρα γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ὀρεκτικό του καὶ κατὰ τὰς δύο θυμᾶται πῶς πρέπει νὰ πάῃ σπίτι του γιὰ νὰ φάῃ. Κατόπιν ἕνα ὑπναράκι μιὰ-δυὸ ὧρες, ἔπειτα λίγη δουλειά, ἔπειτα πάλι τὸ ὀρεκτικόν, στὰς δέκα φαΐ, ἔπειτα θέατρον, ἔπειτα τὸ παγωτὸ καὶ κατὰ τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀποφασίζει νὰ πάῃ γιὰ ὕπνο. Κι' ἂν τύχῃ μάλιστα νἄχῃ στὸ πλευρό του καὶ καμμια ὄμορφη γυναικοῦλα...

— Τί παραξενειὲς ποῦ λές, καϋμένε !

— ..κι' ἀρχίζουν τὰ γλυκοφιλήματα...

— Τότε πιὰ βλαστήματα !

— ...καὶ...καλὰ ξυπνήματα κατὰ τὰς δέκα. Εἶνε ζωὴ αὐτή, σὲ παρακαλῶ ;

— Θαυμασία ! Καὶ ἀπορῶ μάλιστα πῶς οἱ πρόγονοί μας εἶχαν ἀντίθετον γνώμην. Τὴ νύχτα, φίλε μου, μόνον τὴ νύχτα πρέπει νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος.

— Ἐν τούτοις οἱ γιατροί...

— Οἱ γιατροὶ δὲν ξεύρουν τί λένε. Ἐν πρώτοις τὸ προστατευτικὸν σκότος, μοῦ ἐπιτρέπει νὰ φορῶ αὐτὸ τὸ πρασινισμένο κουστοῦμι πέντε χρονάκια, ὡς ἐπίσης καὶ νὰ βουτῶ ἀνενοχλήτως τὴν πλησίον μου.

— Αὐτὸ λέγεται ἁμάρτημα.

— Ἁμάρτημα δὲν ὑπάρχει τὴ νύχτα· ἀπόδειξις ὅτι καὶ ὁ Χριστός, ποῦ εἶπε κάπου, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὅτι μόνον ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἂν ἁμαρτάνῃ ὁ ἄνθρωπος συγχωρεῖται, δὲν ὡμίλησε καθόλου περὶ νυκτός, προφανῶς διὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ σιωπηρῶς πλήρη ἐλευθερίαν. Ἔπειτα τὸ θέατρον ;

— Δὲν θὰ μποροῦσε τὴν ἡμέρα; Οἱ ἀρχαῖοι...

— Οἱ ἀρχαῖοι ἦσαν πολὺ ἀνήθικοι ἄνθρωποι. Σήμερα μία ἠθοποιὸς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐδέχετο νὰ δείχνῃ τὴς γάμπες της τὴν ἡμέρα.

— Μπᾶ ! Γιατὶ αὐτό ;

— Γιατὶ θὰ τῆς ἀηδίαζες, ἀνόητε ! Καὶ ἔπειτα ἂν δὲν ἐξοῦσαμε τὴ νύχτα καὶ δὲν εἴχαμε ἀνάγκην φωτός, πῶς θὰ μᾶς ἐξεβίαζαν οἱ ἐργάται τῆς ἠλεκτρικῆς κάθε μῆνα μὲ τὴς ἀπεργίες τους. Καὶ στὸ τέλος δὲν συλλογίζεσαι τοὺς λωποδύτας ;

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως αὐτῆς ὁ Κλεόβουλος κατελήφθη ὑπὸ τρόμου καί, περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὴν μίαν καὶ 65 του, τὸ ἔστριψε ὁλοταχῶς πρὸς τὸ σπῆτι του, ἀφοῦ ἄλλως τε εἶχε σουρουπώσῃ πλέον.

Εἶνε ζωὴ αὐτή, σᾶς παρακαλῶ ! *Ὁ Ἀτθὸς*

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Παρακαλῶ, κύριοι, μὴν τρίβετε τὰ μάτια σας· πρόκειται νὰ ζητήσω ἔργα, μάλιστα ! Ὄχι ὅμως διότι ἔχω ἔλλειψιν· δόξα τῷ Θεῷ, φροντίζετε σεῖς ὑπερεπαρκῶς νὰ μὲ ἐφοδιάζετε· ἀλλὰ διότι γίνεται μία ἀδικία. Καὶ ἐξηγοῦμαι : Ἐκ τῶν δεδομένων ποῦ κατέχω, προκύπτει ὅτι τὸ ἥμισυ τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ τῆς «Σφαίρας» συγκαταλέγεται μεταξὺ τοῦ λεγομένου ὡραίου φύλου. Πλεῖσται ἀπὸ τὰς ἀναγνωστρίας γράφουν ἐπὶ διαφόρων θεμάτων καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς συνεργάτας μου, λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς, τὰ δημοψηφίσματα, τὴν κίνησιν ἐν γένει. ἀλλὰ συνεργασία μηδέν. Αὐτὸ θὰ ἦτο εὐεξήγητον, ἐὰν δὲν ἔγραφον καλά. Ἀπὸ τὰ γράμματά των ὅμως παρατηρῶ ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ αὐτὸ συμβαίνει. Γιατί λοιπὸν δὲν στέλλουν συνεργασίαν ; Ἁπλούστατα· σᾶς βλέπουν ποὺ θέλετε ὅλο τὰ δικά σας ἔργα νὰ δημοσιεύωνται καὶ φόβῳ συνεσχέθησαν μὴν τὰ βάλετε μαζῆ τους. Αὐτὸ ὅμως, ἀγαπητοί μου κύριοι, λέγεται ἔλλειψις τῆς ὀφειλομένης ἁβροφροσύνης πρὸς τὰς ἀπογόνους τῆς Εὔας· μὴν τὰ ἀποπαίρνετε ἔτσι τὰ καϋμένα τὰ δεσποινίδια ! Ἀφῆστε νὰ εἰποῦν καὶ αὐτὰ τὸν πόνον τους καὶ ποιὸς τὸ ξέρει ;—πιθανὸν νὰ ἔχουν ὡραῖα πράγματα νὰ μᾶς εἰποῦν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως μάθετε ὅτι δὲν θὰ ἐδίσταζα καθόλου νὰ δημοσιεύω καὶ ὀλίγην κίνησιν ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας, ἐὰν ἐφροντίζατε νὰ μοῦ στέλλετε ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ θέλω· θέλω δηλαδὴ ὄχι τὰς συνήθεις ἀνταποκρίσεις, ποὺ συνήθως δὲν λένε τίποτε· θέλω γεγονότα — ἀλλὰ γεγονότα συγκεκριμένα κοσμικῆς, αἰσθηματικῆς, καλλιτεχνικῆς φύσεως, ἕνα εἶδος περίπου σὰν τὴν Ἠχώ, ποῦ γράφει τὸ «Σφαιρίδιον» ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Ὁσάκις ἔχετε τέτοια ἄξια λόγου γεγονότα καὶ μοῦ τα στέλλετε γραμμένα σὲ λίγες γραμμὲς καὶ μὲ χάριν, θὰ τὰ δημοσιεύω εἰς τρόπον ὥστε νὰ δημιουργηθῇ μία εἰδικὴ στήλη διὰ τὴν κίνησιν τῶν ἐπαρχιῶν. Σύμφωνοι ; Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἔχετε ἀντιρρήσεις.

Ὁπωσδήποτε, ταῦτα εἰπών, εἶμαι ὑποχρεωμένος να ἐπανέλθω εἰς τὰ συνήθη μου καθήκοντα.

Καὶ λοιπόν, ἐνεκρίθησαν τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Σ. Σκιαδᾶ (τὸ ἕνα), Α. Παπαοικονόμου (τὸ δεύτερον). Α. Καλούδα, Μεν. Νεέλ. Κ. Μερσίνη καὶ Κ. Κυριακοπούλου (τὸ ἐπίγραμμα).

Οἱ κ. κ. Κ. Σακελλαρίδης. Σ. Πετρᾶς, Β. Ἱεριμπόγιαννης. Α. Καφέτας, Γλαῦκος καὶ Πειραϊκὸν Ζιζάνιον, ἂς φροντίσουν νὰ γράψουν κἄτι πιὸ καλὸ στὴ μορφὴ καὶ στὴν οὐσία καὶ νὰ τὸ στείλουν, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἂν εἶνε πράγματι καλὸ δὲν θὰ λείψω νὰ τὸ ἐγκρίνω. Τὴν «Σκλαβωμένην Νεότητα», τὸν Chevalier Sincére καὶ τοὺς κ. κ. Π. Ἰωαννίδην καὶ Γ. Σταυρακάκην παρακαλῶ νὰ συντομεύσουν τὰ ἔργα των ποὺ εἶνε πολὺ μεγάλα καὶ νὰ μοῦ τὰ ξαναστείλουν. Ὁ κ. Ἄδριστος πρέπει νὰ μοῦ στείλῃ καὶ τὸ πραγματικόν του ὄνομα καὶ νὰ μὴ γράφῃ τόσον μεγάλα κομμάτια. Τὸν κ. Γ. Τουφεξῆν εἰδοποιῶ ὅτι ὅλα τὰ ἐγκεκριμμένα ἔργα του ἐδημοσιεύθησαν. Ὁ δὲ κ. Δ. Πομόνης πρέπει νὰ μοῦ ὑποδείξῃ εἰς ποῖον φῦλλον ἐνέκρινα τὸ μὴ δημοσιευθὲν ἔργον του, διὰ ἰδῶ τί συμβαίνει.

Διὰ τὸν φιλολογικὸν διαγωνισμὸν τοῦ «α' ραντεβοῦ» ἔλαβα τὰ ἔργα τῶν «Φοίβου» καὶ «Θανάση». Ὁ διαγωνισμὸς παρατείνεται ἐπὶ ἕνα ἀκόμη μῆνα. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Στὸ σπῆτι τῆς εὐτυχίας

Πῶς μαραγκιάζουν τὰ φτωχὰ μηλοροδάκινα
Σὰν πέφτουν κάτ' ἀπ' τὴ ροδακινιά,
Καὶ νὰ μὴν ἔχουν τὰ καϋμένα γιὰ σημάδι ἀπάνω τους,
Καὶ νὰ μὴν ἔχουν μιὰ δαγκαματιά !...

Λιμπίζομ' ὅλους τοὺς χυμούς, τὰ γλυκοστόγματα,
τὰ ζαχαρένια κομποπλέγματα μέσα στ' ἀμπέλι,
Κι' ἀκόμα τ' ἀναμμένα χαμοκέρασα
Κι' ἀκόμα πιὸ τὰ τραγανὰ ποὺ στάζουν μέλι.

Κι' ἀποθυμῶ κι' ὀρέγομαι καὶ νείρομαι
Τὰ κιτρολέμονα τοῦ κήπου τὰ στητὰ
Φέτα τη φέτα ἀφράτα κι' ἀλαφρόξυνα
Ποὺ ἀφίνουν μια ἀνάτριχη εὐωδιά ..

Ὅσοι καρποὶ μεστοὶ τόσα καὶ στόματα,
Ρουφῆχτρες ὅλες οἱ ζωές, ὅλες σὰ φλόγες,
Μουσούλισμα κι ἀπόσταγο πιπίλισμα
Στὶς τροφαντὲς σὰν τσίτσιφα, ξέστηθες ρόγες.

Χαρά σου τῆς ζωῆς χορτάτο βύζαγμα
Στὸν κῆπο τῆς αἰώνιας ἀνησυχίας,
Κοπάδια οἱ πεταλοῦδες μέσ' στ' ἀνθόφυλλα
Σπαρτάρουν ἀπ' τὸ πιόσιμο τῆς εὐτυχίας.

Πῶς μαραγκιάζουν ὅμως τὰ φτωχὰ μηλοροδάκινα
Σαν πέφτουν κάτ' ἀπ' τὴ ροδακινιά,
Καὶ νὰ μην ἔχουν τὰ καϋμένα γιὰ σημάδι τους,
Καὶ νὰ μὴν ἔχουν μιὰ δαγκαματιά !..

Μ. Μαλακάσης

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαρροι)

Ὑπάγων ὀπισθοβούλως
μίας τις στρομβούλως
ἤτοι δαρδανὸς παχέος
τοῦργον δὲ καπηλουδέος,
κονώσης καὶ λυγώσης
καὶ τακερῶς κυττώσης,
ἤγουν σκερτσιοειδοῦς,
ἐμεταβαινε ἐν ὁδῷ Ἑρμοῦς
τὸ ὁποῖον
ἐμβριθῆ μοδιστρακίων.
ὡσεὶ σωστοῦς μοδιστρῶν,
ἤγουν γαμβεῶν, μαστεῶν
καὶ τὰ λοιπέα τῶν λοιπῶν.
Καταφθασὼν οὕτην γοῦν
τῇ ἐμορμύρισον εἰς τὸ οὖν:
—Καπηλλέα, καπηλλοῦ
ἔδωκας λόγον ἄλλοῦ ;
Ἀλλ' ἅπτης ὁδαμῶς ἀπάνδησίν μοι μὴ δωκάσης,
οὐκ ἤτον ἀγριωπῶς κυτταξάσης
κἀμὲ παλαιάνθρωπον περικαθυβρισάσης,
ἐσκέπτην : «Ὦ, Ἀγγαθάγγελε ἐνθαῦθα ὄζει
[παλαμίς,
κόψον γοῦν ὅπως μὴ ξυλάρμενος γενῇς».
Καὶ ἔκοψον ν δουγροῦ καὶ τροχαίως
πρὸς ἔκβασιν ἐκ τῇ φοβώδους ὁδέος,
ἥπερ ἐνδιαλαμβάνει μὲν καπηλλᾶς τε
καὶ μοδιστρουλίδας
κονηματιέσσας ὡσεὶ σεισοπυγίδας,
ὡσαύθως μέντοι καὶ ἐμβλεξίματα,
ὅτε πλέον βλασφήμα τα.
Τὸ ὁποῖον
ὑπάγατε ὄπισθέν μου δαίμονες τῶν βελονίων

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ
ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΚΑΚΟΥΡΓΑ" ΤΟΥ

Σὰ συλλογιέμαι ἐσένανε
κάνει ἡ καρδιά μου γκέλες,
νεράκι πίνω καὶ μεθάω,
κι' ἁλάτι ρίχνω στὴς σαρδέλλες.

Πατῶ στὸ χιόνι καίομαι,
μεσ' στὴ φωτιὰ παγώνω,
στὰ κρούσταλλα ζεσταίνουμαι
καὶ στὴ βροχὴ στεγνώνω.

Κι' ἂν μ' ἀρνηθῇς καμμιὰ φορὰ
καὶ μ' ἄλλονε-μωρὴ-τὰ ψήσῃς,
σὰ σπαρματσέτο ἑλληνικό,
νὰ λυώσῃς, νὰ τσουρουφλιστῇς, νὰ σβύσῃς.

Νὰ ἀναλιγώσῃ ὅλο τὸ ξῦγκί σου
ἀπ' τὴ φωτιὰ ποὺ καίει στὰ σωθικά μου,
σὰν τὸ φυτίλι ν' ἀπομείνῃς ἀχαμνή,
νὰ σὲ τηράω καὶ σὲ χλίβεται ἡ καρδιά μου.

Τὸ σκέδιο νὰ σὲ περιλάβῃ τῆς Διάσκεψις
ποῦ θέλει τοὺς ἐξοπλισμοὺς νὰ καταργήσῃ,
κι' ἀφοῦ εἶσαι τοπομαχικὸ βαρειᾶς ὁλκῆς,
στὴν κάμερή μου-γιὰ ἀποθήκη-νὰ σὲ κλείσῃ.

Ἡ λάβα τοῦ Βεζούβιου
ποὺ βράζει μέσα μου ἔκρηξι νὰ κάνῃ,
ἀπάνου σ' ὅλη νὰ χυθῇ-μωρὴ μπομπή-
καὶ μΠομπηΐα νὰ σὲ βγάνῃ,

Ἐγὼ στὰ λέω αὐτά, Ρηνάκι μου,
γιατὶ τοῦ ἔρωτα μὲ φλόμωσε τὸ πάθος,
μὰ σὺ σκοπὸ ἂν δὲν ἔχῃς γιὰ νὰ μ' ἀρνηθῇς
συχώρα με καὶ γράψε λάθος.

Ὁ Βλάμης

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σὲ κρασοπώλη

Ἡ μοῖρα σὲ προώριζε παππᾶς ἐσὺ νὰ γείνῃς,
βαφτίζοντας τοὺς χριστιανοὺς ὀνόματα νὰ δίνῃς
Μὰ κρασοπώλης ἔγεινες καὶ μὲ νερὸ βαφτίζεις
τὸ νέκταρ σου ποῦ στοὺς κουτοὺς μὲ γέλοιο
[σερβιρίζεις.

Ἰωάννινα *Πύρρος Λεκάντας*

Στὰ τρὰμ

Πρέπει νὰ φορολογηθοῦν παρὰ τῆς Δημαρχίας
τὰ τράμ, ὡς μηχανήματα τῆς ἀλαντοποιΐας.

Δράμα *Σέρλοκ Χόλμς*

Τὸ λογικώτερον

— Μαμμᾶ, ὁ δάσκαλος μᾶς εἶπε πῶς ὁ ἀρχαῖος Ἀρχιμήδης κάποτε ποῦ ἦταν μέσ' τὸ μπάνιο του ἐφώναξε : «Εὕρηκα, εὕρηκα». Τί εἶχε βρῇ ;

— Τὸ σαποῦνι, παιδί μου. Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς μέσα στὸ μπάνιο.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ
ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν αἱ γυναῖκες, λαβοῦσαι πλήρη συναίσθησιν τῆς δυνάμεώς των, διεξάγουν σήμερον ζωηρὰν ἐκστρατείαν πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν διεκδικήσεών των, νομίζω ὅτι θὰ εἶνε ἐνδιαφέρουσα ἡ δημοσίευσις ἑνὸς σχεδίου, τὸ ὁποῖον αἱ Γαλλίδες χειραφετημέναι ὑπέβαλον τῷ 1848 εἰς τὴν τότε συνελθοῦσαν γαλλικὴν ἐθνοσυνέλευσιν. Πρόκειται περὶ ἑνὸς σχεδίου τοῦ γυναικείου συντάγματος, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Ἐν ὀνόματι τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἰσότητος καὶ τῆς Ἀδελφότητος προτείνομεν εἰς τοὺς πληρεξουσίους τῆς ἐθνοσυνελεύσεως νὰ κηρύξουν τὴν χειραφέτησιν τῆς Γυναικὸς καὶ ὑποβάλλομεν, πρὸς κανονισμὸν τῶν γυναικείων δικαιωμάτων τὸ ἀκόλουθον σχέδιον καταστατικοῦ χάρτου.

Δημόσιος βίος

Κεφάλαιον πρῶτον. Περὶ τῶν γυναικῶν—πολιτῶν. 1) Ὅλαι αἱ γυναῖκες, αἱ γεννηθεῖσαι καὶ κατοικοῦσαι ἐν Γαλλίᾳ, ἡλικίας ἄνω τῶν 15 ἐτῶν καὶ πᾶσα ξένη τῆς αὐτῆς ἡλικίας, κατοικοῦσα ἐν Γαλλίᾳ, ὑπανδρευμένη Γάλλον ἢ συζῶσα μετὰ γέροντος Γάλλου, ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀσκῇ τὰ δικαιώματα τῶν Γαλλίδων-πολιτῶν. 2) Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀφαιρεῖται α' ἐν περιπτώσει γάμου μετὰ ξένου, β' κατόπιν εἰσόδου εἰς μοναστήριον καὶ γ' συνεπείᾳ καταδίκης διὰ πράξεις ἐπαισχύντους. Ἐπίσης ἀναστέλλεται ἡ ἐνάσκησις τῶν δικαιωμάτων ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ γυνὴ ἀρνηθῇ νὰ ὑπανδρευθῇ μετὰ τὸ 21ος ἔτος τῆς ἡλικίας της ἢ εὑρίσκεται ὑπὸ κατηγορίαν ἢ προσχωρήσῃ εἰς τὰς πολιτικὰς γνώμας τοῦ συζύγου της.

Κεφάλαιον δεύτερον. Περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν γυναικῶν. 1) Ὁ νόμος ἐξασφαλίζει εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας ὅλα τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματα τῶν ἀνδρῶν. 2) Ὅλαι αἱ γυναῖκες γίνονται δεκταὶ εἰς ὅλας τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας, χωρὶς ν' ἀπαιτεῖται οὐδὲν ἄλλο προσόν, ἐκτὸς τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἰδιοφυΐας. 3) Οἱ οἶκοι, ὅπου ἡ τιμὴ τῶν γυναικῶν πωλεῖται τῇ ἀνοχῇ τῆς ἀστυνομίας, κλείονται διὰ παντός (;). 4) Αἱ γυναῖκες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράζουν τὰς σκέψεις καὶ γνώμας των ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ καὶ ἄνευ οὐδενὸς πολιτικοῦ ἐλέγχου. 5) Ὅλαι αἱ γυναῖκες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ προσφεύγουν εἰς ὅλας τὰς ὑπηρεσίας πρὸς διεκδίκησιν τοῦ δικαίου των, νὰ συνεταιρίζωνται καὶ νὰ συγκεντροῦνται εἰρηνικῶς καὶ ἄνευ ὅπλων. (Σ. Μ. κατὰ συγκατάβασιν βέβαια !).

Κεφάλαιον τρίτον. Περὶ τῶν καθηκόντων τῶν γυναικῶν. 1) Αἱ γυναῖκες ὑπόκεινται εἰς στρατολογίαν, τῆς θητείας των, ὁμοίας πρὸς τὴν τῶν ἀνδρῶν, διαρκούσης πέντε ἔτη ἀπὸ τοῦ 15ου μέχρι τοῦ 20οῦ. 2) Αἱ στρατολογούμεναι θὰ σχηματίσουν ἐφεδρικὸν στράτευμα, διαιρούμενον εἰς τρία σώματα, τῶν ἐργατίδων. τῶν πωλητριῶν (βιβαντιερες) καὶ τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους. Ἐπίσης θὰ συγκροτήσουν ἀστυφυλακὴν διὰ τὴν φρούρησιν τῶν μνημείων τέχνης καὶ φιλανθρωπικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἱδρυμάτων. 4) Ἄδεια δίμηνος παρέχεται εἰς ἑκάστην στρατολογουμένην, λαμβάνουσαν πιστοποιητικὸν τοῦ χειρούργου τοῦ λόχου της. (Σ. Μ. Διὰ τὸν τοκετὸν προφανῶς).

Ἰδιωτικὸς βίος.

Κεφάλαιον πρῶτον. Περὶ γάμου. 1) Ὁ γάμος εἶνε νόμος ἱερὸς τῆς φύσεως, ὑποχρεωτικὸς διὰ τὰ δύο γένη, ἐν ἡλικίᾳ 21 ἔτους διὰ τὰς γυναῖκας καὶ 29 διὰ τοὺς ἄνδρας. 2) Δικαστήριον ἀπαρτιζόμενον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλλων, θὰ ἐκδικάζῃ τὰς παραβάσεις τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου, καταδικάζον τοὺς παραβάτας εἰς ἰσόβιον στρατ. θητείαν. 3) Ἡ χηρεία ἄνευ τέκνων δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ πλέον τῶν δύο ἐτῶν, ἐὰν ἡ γυνὴ ἔχει ἡλικίαν κάτω τῶν 40 ἐτῶν καὶ ὁ ἀνὴρ κάτω τῶν 45. 4) Ὁ σύζυγος εἶνε σύντροφος. Οὐδεὶς δύναται, οὐδὲ πρέπει νὰ εἶνε δεσπότης τῆς συζύγου της.

Κεφάλαιον δεύτερον. Τὰ τοῦ οἴκου. 1) Ἐπειδὴ ὁ γάμος εἶνε συνεταιρισμός, ἑκάτερος τῶν συζύγων ὀφείλει νὰ συμμετέχῃ τῶν οἰκιακῶν ἔργων. 2) Πᾶς σύζυγος ἀρνούμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ μέρος τῶν οἰκιακῶν ἀσχολιῶν, θὰ καταδικάζεται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν γυναῖκα του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀστυφυλακῆς. Πᾶσα γυνὴ ἥτις ἐξ ἐπιεικείας ἢ ἀδυναμίας δὲν ἐπιβάλῃ εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τα ἄνω ἄρθρα θὰ ὑπόκειται εἰς τιμωρίαν. 3) Αἱ γυναῖκες ὀφείλουν νὰ καταργήσουν τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ τοῦ γυναικείου καὶ ἀνδρικοῦ ἐνδύματος διαφοράν (!). Καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο τοῦ καταστατικοῦ χάρτου καταλήγει μὲ ἕνα εὔγλωττον ἐξορκισμὸν πρὸς τὸ ἀνδρικὸν φῦλον : «Μὴν εἶσθε παρα ἀδελφοί μας· τεινατέ μας τὴν χεῖρα σας, φίλοι, καὶ υποστηρίξατε τα παραπαίοντα βήματά μας εἰς τὴν νέαν σταδιοδρομίαν μας. Λησμονήσατε τοὺς πικροὺς μας λόγους, καὶ μὴν ἐνθυμεῖσθε παρα τὴν ἀγάπην μας». *Ὁ Πὺμ*

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ὁ φίλος μου ὁ Σῶσος δὲν ἔχει πολὺν καιρό, ποῦ ἀπεστρατεύθη. Κι' ἀφοῦ φόρεσε τὰ πολιτικά του, τὸ σκληρό του μαῦρο καπέλλο, κι' ἀφοῦ παρ' ὀλίγον νἄρθῃ κουτρουβάλα στὸ πεζοδρόμιο, γιατὶ μπερδεύτηκε τὸ μπαστοῦνι στὰ πόδια του, κι' ἀφοῦ παραξενεύθηκε ὄχι λίγο, ποῦ, ἔπειτα ἀπὸ τὴς ἀρβύλες, βρῆκε στενὰ τὰ παπούτσια του, τριγυρίζει τώρα βιαστικὸς στὰ κέντρα, στριμώχνεται στὰ τράμ, στὰ σαλόνια, στὰ μπάρ, ὁ νόστιμος, ἑλκυστικὸς καὶ συμπαθητικὸς φίλος μου, ζητῶντας μιὰ φιλενάδα.

Ἡ Τερέζα, ποῦ πρὸ τοῦ πολέμου τὸν εἶχε ἐρωτευμένο της, ἔχει χαθῇ. Καὶ ἡ Νινόν, ἡ Ντίνα, ἡ Ριρή, ποῦ κατα τον πόλεμο ἦταν ἡ ἀπολαύσεις τῶν ἀδειῶν του, εὐχάριστες καὶ καλόβολες marraines, δὲν φαίνονται πουθενά.

Ὁ φίλος μου ὁ Σῶσος εἶνε πολὺ ἐπιτήδειος στὴς γυναῖκες. Ἔχει ἐπίσης πεῖσμα καὶ ἡ ἐπιθυμίες του εἶνε ἀκατανίκητες· δὲν ἡσυχάζει ἂν δὲν ἰδῇ νὰ πραγματοποιοῦνται τα σχέδια του... Ξέρει ὅτι θέλει νὰ βρῇ μιὰ φίλη καὶ εἶνε βέβαιος πῶς δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τὴν εὕρῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου τὴς περαστικὲς φίλες του καθόλου δὲν τὴς διάλεγε. Μιὰ σύμπτωσις, μιὰ εὐκαιρία, τὸ καπρίτσο τῆς τύχης τὸν ὑπεχρεωνε να πλαγιασῃ μὲ τούτη ἢ μὲ κείνη. Τότε πολὺ λίγο φροντιζε γιὰ τὰ ἐλαττώματά των, γιατὶ πάντα κανεὶς περνᾷ στὸν πόλεμον σαν στὸν πόλεμο.

Τώρα ὅμως ποῦ ἔγινε πολίτης, ποῦ δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος να χαιρετᾷ τὸν κάθε γαλονᾶ στὸν δρόμο, ποῦ ξαναβρῆκε τέλος τὸν ἑαυτό του, ὁ φίλος μου ὁ Σῶσος ἐννοεῖ νὰ «διαλέξῃ» τὴ φίλη του καὶ ὄχι να τὴν «ἀνεχθῇ». Καὶ λοιπόν, πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν συνήντησα τον φίλον μου τὸν Σῶσον πολίτην. Μὲ παρέσυρε σ' ἕνα μπάρ, γιὰ νὰ μοῦ μιλήσῃ ἐμπιστευτικα. Καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἀγαπητέ μου πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ μιὰ γυναῖκα, ποῦ τὴν λενε Λάουρα. Συχνάζει σ' αὐτὸ το μπαρ κι' εἶνε ψηλὴ καὶ στερεὰ καὶ βαρειὰ σαν μια κολώνα γοτθική. Φόρεμα πάντα κόκκινο κρεμεζί· κόκκινο χτυπητό, ἐρεθιστικό, καὶ μέσ' ἀπ αὐτὸ ἡ μελαχροινὴ Λαουρα ἀναδύεται πιὸ μαύρη κι' ἀπὸ τὸν ἔβενο τοῦ μπαστουνιοῦ σου. Ἡ Λαουρα μὲ προτίμησεν ἀπὸ ἕνα νεοπλουτον μὲ ματια ζώου σαρκοβόρου κι' ἀπο ἕναν ἐγγλέζο ἀξιωματικο μὲ ἀναστημα ξεχασοβολωμένο σαν νυροσπαστο. Ἡ Λαουρα λοιπὸν δεχτηκε τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ μου Ἡ Λαουρα εἶνε βασιλικὰ μελαχροινή. Τόσο μελαχροινή, ποῦ βλέπει κανεὶς νὰ σειγίζουν στοὺς στρογγυλοὺς ὤμους της καὶ στὸν τραχηλό της, ζωηρές, ἐξωτικὲς ἀνταναλάσεις πορτοκαλλένιες. Τόσο μελαχροινή, ὥστε στὴς πορτοκαλλένιες αὐτὲς ἀνταναλάσεις παιχνιδίζουν βαθειὰ γαλανὰ σκοτάδια, ποῦ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ ἐρεβώδη βάθη τῶν μαλλιῶν της. καὶ σοῦ δίνουν την ὑπόσχεσι θερμῶν.. χαυνωτικῶν ἡδονῶν . »

Ὁ φίλος μου ὁ Σῶσος μὲ εἶδε ποῦ ἔκανα κάποιον μορφασμό, ἀκούοντας τον νὰ μιλῇ ἔτσι ποιητικα μὲ τετοια θέρμη, καὶ προσέθεσε :

— Μὲ συχωρίζομαι στην ἔκφρασί μου αὐτὸ τὸ ὕφος, γιατ εἶνε το ὕφος τῆς θερμῆς ἀνατολίτικης εὐμορφιᾶς ποῦ ἔχει συμπυκνώσει ὅλες τὴς γοητεῖες της πυνω στη Λαουρα Δὲν φανταζεσαι πῶς βανει στο κεφαλι της ἐκεῖνο τον διακοσιον τοῦ καπέλλου της Μαθε ὅμως ὅτι καὶ δίχως αὐτὸ ἡ Λαουρα μ' ἀρέσει μὲ κρατεῖ, μὲ τραβᾶ. Πιστευω πῶς ἡ φίλη ποῦ ζητῶ θα εἶνε ἡ μεγαλη αὐτη μελαχροινή, ἡ στερεη σαν μπρούτζινο ἄγαλμα καὶ ἀκαματρα, ἡ δυσκολοκίνητη και γεματη νωχέλεια, ποῦ οἱ ἀπέραντοι θολωτοὶ ὦμοί της σκορποῦν ἕνα θερμο μυστήριο. Θα εἶνε ὡραία ἔτσι, ὁλόγυμνη, μεσα στη ροζ κάμαρά μου. Θα μοιαζῃ ἐκεῖ μεσα σαν θεὰ καὶ σαν ζῶο μαζῆ, θα μοιαζῃ μὲ μια νύμφη τοῦ Ὠκεανοῦ ἀποχαυνωμένη καὶ θὰ μοιάζῃ μὲ τὸ ζεστὸ καλοκαῖρι στην καρδια ἑνὸς λουλουδιασμένου φουντωτοῦ παραδείσου !».

Κι ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ φίλος μου ὁ Σῶσος, ἔτρεξε στην πόρτα ἀνυπόμονος να βρῇ ἂν ἔρχεται ἡ Λαουρά του.

Ὁ Διπλωμάτης

Τὰ Ραβασάκια τοῦ Μητρούση

Περδίκω μ', π'λίμ' Ἔδουσ' οὐ Θειὸς κὶ βῆκα παραόξου ἀπ' τ'ν Ἀνθῆνα. Πῆγα στοὺ Φάλαρουν. Μὶ ξισήκουσι ἕνας φίλους μ' ἀπ' τοὺν καφινέ, κὶ μοὐειπι νὰ πᾶμι.

— Πᾶμι, τ' λιέου.

— Ποῦ ; Στὸ Νέο ἢ στὸ Παλιό ;

— Μ' ἅμα εἶνι παλιό, τί νὰν τοῦ κάνουμι. Κάλλιου στοὺ κινούργιου.

— Μὲ τὸ τρὰμ θὰ πᾶμε ἢ μὲ τὸ σιδηρόδρομο;

— Δὲν μποροῦμι νὰ πᾶμι μὶ τοὺν ποδαρόδρουμου κι' ἄϊους οὐ Θειός ;

Ὄχι, γιατ' εἶνε μακρυά.

Ρουβουλᾶμι κάτ' τ'ν Οὐμόνοια κὶ μπαίν'μι στοὺ Λιεντρικό, ἀπ' πιρπατάει δίχους κάρβ'να κὶ ξῦλα. Κάνου νὰ βγάλου τοὺ κιφάλι μ' ἀπ' τοὺ παρεθυράκι, γλιέπου καταντικρὺ ἕνα παλοῦκι, κι' ἀπάν' στοὺ παλοῦκι νιὰ σανίδα κι' ἀπάν' στ' σανίδα ἦταν γραμμένου : «Κίνδυνος-Θάνατος».

— Τ' εἶν' οὐ κίντυνους-θάνατος, οὐρέ ;

— Ἅμα πατήσῃς τὰ πόδια σου κάτω καίγεσαι.

— Χ'στὸς κὶ Παναγιά ! Τί τοὺ διάουλου, τοὺν ἀνήφορο θὰν τὰ κρατάου τὰ πουδάργια μ', οὐρέ, σὰν κὶ νἄειμι χήρα στοὺ κριββάτ' ;

— Ὄχ' ἐδῶ, κάτω στῆς γραμμὲς σοῦ λέω. Τέλους, νὰ μὴ στὰ πουλυλουγάου, φτάκαμαν.

— Θὰ πᾶμε στὴν πλάζ ; μ' λιέει οὐ φίλους μ'.

— Σὰ ποῦ να πᾶμι λιέει ;

Στὴν πλάζ, στὴν πλατεῖα δηλαδή.

Πήγαμαν. Τραπέζια κὶ καρέκλιες στ' γραμμή. σὰν κὶ νἄηταν σύνταγμα εἰς παράταξιν ἰπ' ἀριστερᾷ κι' ἀπάν' στ'ς καρέκλιες ζ'ντροι κὶ γ'ναῖκοι μιλλιούνια, τουρλοῦ-τουρλοῦ μανιφατοῦρα κι' ἀνακατουμμένους οὐ Ἰοχόμινους.

— Τί κάν'νι τοὺτ' δῶ, οὐρέ ; — Καθονται.

— Κὶ τὶ ἄλλου ; — Τίπ'τ' ἄλλο.

— Μ' ἂν ἤθιλαν νὰ κάτσ'νι δὲ κάθουνταν κὶ στὸ σπ'τάκια τ'ς !

— Τί ἤθελες ; Νὰ χορεύουνε ;

— Νὰ χορέβ'νι βέβιουν. Στοὺ χουργιό μ', ἅμα κατεβαίν'νι πᾶσα ἀνήμερα τ'ς Λαμπρῆς σ'τ'ν πλατέα οἱ τσοῦπις, ἔρχιτι κι' οὐ Καρκατσούλας μὶ τοὺ κλαρίνου κὶ σταίνετ' ἕνας χουρὸς ἀπ' καίγιτι σοὺ πιλιεκοῦδ'. Ἔ, ρὲ κατακαϋμέν' Λιεπίνου !

— Ἐδῶ, βλέπεις, διασκεδάζουνε καθιστοί.

— Μαύρ' διασκεδασ' κάν'νι.

— Ἂς εἶνε, πᾶμε στὴν ἐξέδρα.

— Κ' ργιὲ λέησουν ! Τί ἔπαθις ἀπόψι, οὐρέ, κὶ χραίν'ς γ'κέκικα ;

— Δὲ εἶνε γκέκικα. Στὴν ἐξέδρα σοῦ λέω.

Πήγαμαν σ'τ'ν ἐξέδρα. Εἶν' ἕνα πρᾶμμα, νὰ βάλ'ς μι νοῦ σ'. σὰ λιακουτὸ δίχως ἰζαμια, καρφουμένου στ' θάλασσα.

Κι' ἀπὲ ζιβγαράκια, λαθρεμπόριου μαθές, σὰν οὐβγῆκα κι μάτς κὶ μούτς ἀιέλειουτουν, σὰν τοὺν «Καλλέργ'» τ'ς μακαρίτ'σας τ'ς «Ἐσπερινῆς».

— Μ' οὐ κουνουμία, οὐρέ., τὰ φ'λιά, τ'ς χουγιαζου. Νὰχτα τ' Θειοῦ θὰ ιδῇ κι' αὔριγιου.

— Δε σ' ἀρέσει οὖτε ἐδῶ !

— Ἄκα. Πᾶμι κι' ἄλλου.

Μπαίν'μι στοὺ τρὰμ κὶ πᾶμι στοὺ Παληὸ Φαλαρου. Σὰν τὄειδα σ' μύθ'κα τοῦ χουργιό μας. Σκουτάδ' ἡσυχία, τιξ' ἀσφαλεια κὶ νύστα. Γκιζέρ'σαμαν κἄνα δυὸ ὧρες σὰν τ'ς ἄδικις κατάρις, κι' ἀπὲ γυργᾶμι στ'ς Τζιτζιφιὲς νὰ πάρ'μι τοὺ ντραίνου. Ἰκειὸ τ' ἀφ'λότ'μου δὲ μᾶς εἶχι ἀκαρτερεσ' κι' εἶχι φύγ'ῃ κι' ἦταν κὶ τοὺ τιλιεφταῖου.

— Τώρα ; μ' λιέει.—Σὰν ἀπουτώρα, τ' λιέου. Ἀδ' Ἰκεῖν' τ'ν ὥρα διαβῖν' ἕνα ψτακίν'του.

— Ἄλτ ! Τίς εἰ ; σκούζου.

Σκιάχτ' οὐ σουφφέρ'ς κὶ σταμάτ'σι. Ζ'γώνου, ἦταν ἕνας ἰφουπλιστὴς μέσα, τετραπαχους σὰ γ'ρουν' θριφτάρ', κι' εἶχι κὶ τρεῖς γ'ναῖκις γύρα τ'.

— Θέλ'μι νὰ μᾶς πᾶς στ'ν Ἀνθῆνα, τ' λιέου.

— Μα δὲν εἶνε δυνατόν. μ' λιέει..

Ἀΐ χάσ', οὐρέ. π' δὲν εἶνι δυνατόν. Γιατί ; Τόπου ἔχ' νὰ κάτσ'μι. Κι' ἐξ ἀλλ'ς ἕνας εἶσι κι τρεῖς τ'ς ἔχ'ς ; Χαρέ θ' ἀνοίξ' ! Ἀυι να παρ' μιζὲ κὶ κάνας ἄλλους.

Καβαλλ'κεύου, π' λιέ., ἀπάν', καβαλλ'κεύει κι' οὐ ἄλλους κὶ γειά σ' κι' ἀντίου

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΛΥΚΟΣ

Γκύ ντὲ Μωπασσάν

Να τι μᾶς διηγήθηκε ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀρβίλλ μετὰ τὸ γεῦμα στοῦ βαρώνου ντὲ Ραρέλ.

— Ποτὲ μου, κύριοι, δὲν κυνήγησα, ὁ πατέρας μου οὔτε, ὁ παπποῦς μου οὔτε αὐτός, κι' ὁ προπάππος μου τὸ ἴδιο. Ὁ πατέρας τοῦ προπάππου μου, αἴ, αὐτὸς κυνηγοῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλους σας μαζύ. Πέθανε στὰ 1764. Θα σᾶς διηγηθῶ πως.

«Τον λέγαν Ζαν, ἦταν παντρεμμένος καὶ κατοικοῦσε μὲ τὸν ἀδελφό του Φρανσουᾶ ντ' Ἀρβίλλ —μικροτερό του στὴν ἔπαυλί μας, μέσ' σε δάσος. Ὁ Φρανσουᾶ, ἀπ' τὸν ἔρωτα που εἶχε στὸ κυνῆγι, ἔμειν' ἀνύπανδρος. Κ' οἱ δυὸ τους ὅμως κυνηγοῦσαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος τοῦ χρόνου, χωρὶς νὰ σταματήσουν οὔτε μια στιγμή, χωρὶς ποτὲ νὰ ξεκουρασθοῦν. Δὲν ἀγαποῦσαν παρὰ τὸ κυνῆγι, δὲν νοιώθαν τίποτε ἄλλο παρ' αὐτό, δὲν μιλοῦσαν παρὰ γι' αὐτό, δὲν ζοῦσαν παρὰ γι' αὐτό. Εἶχε ριζώση βαθειὰ στὴν καρδιά τους τὸ φλογερὸ αὐτὸ πάθος, ἔβραζε μέσα τους, τοὺς εἶχε κάνει ὁλότελα δικούς του μὴ ἀφήνοντας καμμιὰ θέσι γιὰ κανένα ἄλλο. Εἶχαν ἀπαγορεύση νὰ τοὺς ἐνοχλοῦν ὅταν κυνηγοῦσαν, ὅ,τι κι' ἂν συνέβαινε. Ὁ Ζὰν γεννήθηκε τὴν ὥρα ποὺ ὁ πατέρας του κυνηγοῦσε μιὰ ἀλεποῦ. Διέκοψε, θαρρεῖτε, τὸ κυνῆγι; Μπά. Μόνο μουρμούρισε:

— Νὰ πάρῃ ἡ εὐχὴ νὰ πάρῃ! Δὲν 'μποροῦσε κι' αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς νὰ περιμείνῃ λιγάκι;

»Ὁ μικρότερος, ὁ Φρανσουά, ἦταν ἀκόμη πιὸ μανιώδης. Μόλις ξυπνοῦσε, πήγαινε νὰ 'δῇ τὰ σκυλιά, κατόπι τ' ἄλογα καὶ τὰ λοιπά, χτυποῦσε ἔπειτα τίποτε πουλιὰ γύρω 'κεῖ στὴν ἔπαυλι, ὥς που ξεκινοῦσε νὰ βαρέσῃ κανένα μεγάλο ζῶο.

»Ψηλόσωμοι, ξεραγκιανοί, ἄψοοι, χειροδύναμοι κ' οἱ δυό τους. Ὁ μικρός, ψηλότερος ἀπὸ τὸν Ζάν, εἶχε μιὰ φωνὴ τόσο βροντερή, ποὺ—καθὼς διηγοῦνται—ὅταν φώναζε τρεμοσειοῦνταν τὰ φύλλα τοῦ δάσους. Ὅταν δὲ καβαλλίκευαν γιὰ τὸ κυνῆγι ἦταν ἔξοχο θέαμα νὰ τοὺς ἔβλεπες, δύο γίγαντες, νὰ ἱππεύουν τὰ ὑψηλόσωμα ἄτια τους.

»Λοιπὸν τὸ 1764, κατὰ τὰ μέσα τοῦ χειμῶνα, ἔπιασ' ἕνα κρύο τρομερό. Οἱ λύκοι εἶχαν ἀγριέψη. Ρίχνουνταν τῶν χωρικῶν π' ἀργοῦσαν, τριγύριζαν ὁλονυχτὶς τὰ σπίτια, ἀπ' τὸ βασίλεμμα ὥς που νὰ ξημερώσῃ, οὔρλιαζαν καὶ δὲν ἀφήναν τίποτε ζωντανὸ στ' ἀχούρια. Ἀμέσως κιόλας βγῆκε ὁ λόγος γιὰ ἕναν πελώριο λύκο πῶς τάχα εἶχε φάγει δυὸ παιδάκια, πῶς εἶχε ἀρπάξει τὸ χέρι μιανῆς χωριανῆς, πῶς ἔπνιγε τὰ μαντρόσκυλα ποὺ πετύχαινε καὶ πῶς ἔφθανε ἄφοβα ὥς τοὺς φράχτες, ὥς ἔξ' ἀπ' τὲς πόρτες σὰν μυριζότανε τροφή. Μερικοὶ μάλιστα βεβαίωναν ὅτι μέσ' ἀπ' τὶς χαραμάδες εἶχαν νοιώση τὴν ἀνάσα του, ποὺ ἔκαμνε τὴν φλόγα τῶν λυχναριῶν νὰ τρεμουλιάζῃ... Κι' ὅλη τὴν ἐπαρχία τὴν ἔπιασε ἕνας πανικός... Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ξεμυτίσῃ ἅμα σουρούπωνε καὶ τὰ σκοτάδια φάνταζαν πιὸ φοβερά μὲ τὴν ἰδέα τοῦ θηρίου ποὺ πλανῶταν...

»Οἱ ἀδελφοὶ ντ' Ἀρβίλλ εἶχαν βαλθῆ νὰ τὸ βροῦν καὶ νὰ τὸ ξεκάνουν· καλέσαν μάλιστα στὸ κυνῆγι ὅλους τοὺς εὐγενεῖς τοῦ τόπου. Μάταιος κόπος. Στὰ χαμένα τριγύριζαν ὁλημερὶς τὰ δάση ψάχνοντας παντοῦ, δὲν βρισκῶταν πουθενά. Λύκους σκοτώνανε πολλούς, μὰ ἄλλους, ὄχι ἐκεῖνον. Καὶ τὴ νύχτα, μετὰ κάθε τέτοιο κυνῆγι, τὸ ζῶο—θαρρεῖς γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ—ριχνῶταν σὲ κανένα διαβάτη ἢ ἅρπαζε κανένα θρεφτάρι, πάντα μακρυὰ ἀπὸ 'κεῖ ποὖχαν ψάξη νὰ τὸ βροῦν. Ὥς ποὺ μιὰ νύχτα μπῆκε στὸ χοιρομανδρὶ τῶν ντ' Ἀρβίλλ κ' ἔφαγε τὰ δυὸ καλλίτερα χοιρίδια. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ φρενιάσανε ἀπ' τὸ θυμό τους. Βέβαια πήγαινε πολὺ τόση αὐθάδεια ἀπὸ μέρους τοῦ ἀγριόλυκου, μιὰ τέτοια προσβολὴ καταπρόσωπο, μιὰ πρόκλησι. Πῆραν ἀπ' τὰ λαγωνικά τους τὰ πιὸ γερὰ καὶ πιὸ ἄφοβα καὶ τὤβαλαν στὸ κυνῆγι μὲ ἀσυγκράτητη μανία. Ἀπ' τὴν αὐγὴ ὥς τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος κοκκινόβαφος βασίλεψε πίσω ἀπ' τοὺς ψηλοὺς γυμνοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων, δὲν ἄφησαν ἀπάτητο μέρος τοῦ δάσους· κι' ὅμως τίποτε δὲν πέτυχαν καὶ πάλι. Τέλος, σκασμένοι ἀπ' τὸ κακό τους, γυρίζανε καβάλλα μέσ' ἀπὸ ἕνα πέρασμα ἀνάμεσ' ἀπὸ χαμόκλαρα κι' ἀπορούσανε πῶς ἕνας λύκος ἔκαμνε πέντε παραδιῶν τὴ τέχνη καὶ τὴν πεῖρα τους... Κάμνοντας τὴ σκέψι αὐτὴ νοιῶσαν κάποιον ἀνεξήγητο φόβο...

»Ὁ μεγάλος εἶπε:

— Βέβαια τὸ ζῶο αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου ἀπ' τὰ συνηθισμένα. Θἄλεγε κανεὶς πῶς σκέπτεται σὰ σωστὸς ἄνθρωπος.

Ὁ Φρανσουᾶ ἀπάντησε:

— Λὲς νὰ γινῶταν τίποτε ἂν βάζαμε τὸν δεσπότη, τὸ ξάδελφο, νὰ βλογήσῃ μιὰ σφαῖρα ἢ ἂν παρακαλούσαμε τὸν παπᾶ νὰ διαβάσῃ καμμιὰν εὐχὴ κατάλληλη;...

»Σταῖψαν δρόμο. Ὁ Ζὰν ξαναεῖπε:

— Κυττᾶς τὸν ἥλιο; Εἶνε κατακόκκινος. Νὰ ξέρῃς κάποιο κακὸ θὰ κάνῃ ἀπόψε αὐτὸς ὁ ἀγριόλυκος...

»Δὲν εἶχε ἀποσώση τὸ λόγο του κ' αἴφνης τὸ ζῶο του ἀφηνίασε, τοῦ Φρανσουᾶ, ἄρχισε νὰ κλωτσᾶ, μπροστά τους ξάνοιξε ἕνα μεγάλο βάτο κ' ἕνας λύκαρος σταχτόμαλλος ξεπετάχθη κι' ὥρμησε πρὸς τὸ δάσος.

»Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἔβαλαν μιὰ φωνὴ σὰν νὰ γρύλλισαν ἀπ' τὴ χαρά τους, καί, σκύβοντας πρὸς τὶς χαῖτες τῶν ἀλόγων, τοὔδωσαν κατὰ 'μπρὸς μὲ μιὰ φόρα ὅλου τοῦ σώματός των, ἀμολῶντας τὰ χαλινάρια τους καὶ μανιώνοντάς τα μὲ φωνές, μὲ κινήσεις, μὲ τοὺς φτερνιστῆρες... Καὶ χυμῆσαν ἔτσι σὰ δαιμονισμένοι, σχίζοντας βάτα, ξεπερνῶντας χαράδρες, πηδῶντας ὑψώματα, κατεβαίνοντας κατηφόρους καὶ φυσῶντας μ' ὅλα τὰ πλεμόνια στὰ κυνηγετικά τους κέρατα γιὰ ν' ἀκοῦν οἱ ἀκόλουθοι κ' οἱ σκύλοι τους.

»Κ' αἴφνης —ποιὸς νὰ τὸ περιμένῃ— στὸ δαιμονισμένο αὐτὸ τρεχατό, ὁ Ζὰν χτύπησε τὸ μέτωπο σ' ἕνα χονδρὸ ξερόκλαδο. Τὸ κεφάλι του ἄνοιξε στὰ δυὸ κ' ἔπεσε καταγῆς ξερός. Τ' ἄλογό του ἀφηνίασε καὶ χάθηκε μέσ' στὸ δάσος, στὸ σκοτάδι. Ὁ Φρανσουᾶ ἔμεινε· πήδησ' ἀπ' τ' ἄλογο, ζῆρε στὴν ἀγκαλιὰ τὸν ἀδελφό του κ' εἶδε νὰ ξεχύνεται ἀπ' τὸ κρανίο του πηχτὸ μυαλὸ μὲ αἷμα... Κάθησε 'μπρὸς στὸ σῶμα, ἀκούμπησε στὰ γόνατά του τὸ καταματωμένο καὶ παραμορφωμένο κεφάλι τοῦ ἀδελφοῦ του κι' ἄφωνος θωροῦσε τὴν ἀκίνητη μορφή του. Ἀγάλι ἀγάλι ἕνας φόβος τὸν συνέπαιρνε, ἕνας περίεργος φόβος ποὺ ὅμοιο ποτέ του ὥς τότε δὲν εἶχε νοιώσει, ὁ φόβος τοῦ σκοταδιοῦ, τῆς μοναξιᾶς, τῆς ἐρημιᾶς, ὁ φόβος ἀκόμη τοῦ λύκου ποὺ γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ γινότανε φονιᾶς τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὥς τόσο τὸ σκοτάδι ὅλο καὶ πύκνωνε καὶ τὸ τσουχτερὸ κρύο ἔκαμνε τὰ δεντρὰ νὰ τρίζουν. Ὁ Φρανσουᾶ σηκώθηκε τουρτουρίζοντας, μισοζαλισμένος, ἀνίκανος νὰ μείνῃ ἐκεῖ περισσότερο. Τὰ πάντα εἶχαν μαργώση κάτ' ἀπ' τὸν σκοτεινιασμένον οὐρανὸ κ' ἡ παγερὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας εἶχε κάτι τὸ παράξενο κι' ἀνατριχιαστικό... Πῆρε μὲ τὶς χεροῦκλες του τὸ πελώριο σῶμα τοῦ Ζὰν, τὸ τοποθέτησε κατὰ πλάτος τῆς σέλλας καὶ ξανατράβηξε τὸ δρόμο του σιγά-σιγά, νοιώθοντας σὰν μιὰ θολοῦρα στὸ μυαλό του καὶ σὰν νἄβλεπε νὰ περνοῦν μπροστά του παράξενες καὶ φρικιαστικὲς εἰκόνες... Ὅπου καθὼς διάβαινε ἕνα μονοπάτι να καὶ ξαναπέρασε πάλε ἀπὸ 'μπρός τους τὸ θηριό. Τινάχθηκε μὲ μιᾶς· κρύος ἱδρὼς πέρασε ὅλο του τὸ κορμὶ καί, σὰν καλόγερος ποὺ τὸν σκανδαλίζει ὁ διάβολος, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, φοβισμένος ἀληθινὰ ἐξαιτίας τοῦ ξαφνικοῦ ξαναγυρισμοῦ τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἀλήτη. Ὅμως σὰν ἔπεσαν τὰ μάτια του στὸ ἀκίνητο πτῶμα, τὸ ξαπλωμένο 'μπρός του, ὁ φόβος τοῦ ἔγινε θυμὸς καὶ δαγκώθηκε ὁ ἴδιος ἀπ' τὴ λύσσα ποὔνοιωθε μέσα του. Κέντησε τ' ἄλογό του καὶ πῆρε τὸ λύκο στὸ κατόπι. Τὸν κυνηγοῦσε μέσα ἀπὸ λόχμες, ἀπὸ χαράδρες, ἀπ' ἀπάτητες πυκνόδενδρες μεριές, διαβαίνοντας δάση ποὺ δὲν θυμότανε νὰ τἄχε ξαναδῇ, μὲ τὸ μάτι καρφωμένο στὸ φάντασμα ποὺ ἔφευγε μέσ' στὸ βαθὺ σκοτάδι... Αἴφνης βγῆκαν ἀπ' τὸ δάσος κι' ὥρμησαν σ' ἕνα ξερότοπο, τὴν ὥρα ποὺ πίσ' ἀπ' τὰ βουνὰ πρόβαλε τὸ φεγγάρι. Δὲν ἦταν πέρασμα κανένα. Ὁ λύκος μυρίσθηκε τὰ στενὰ κ' ἔκανε νὰ τὸ στρίψῃ. Ὁ Φρανσουᾶ ἄφησ' ἕνα οὔρλιασμα χαρᾶς π' ἀντήχησε σὰ νὰ μπουμπούνιζε ὁ οὐρανός, καὶ πετάχθηκε ἀπ' τ' ἄλογό του, κρατῶντας τὸ σπαθί του. Ὁ ἀγριόλυκος τὸν περίμενε 'κεῖ, μὲ τὴν τρίχα σηκωμένη, συμμαζεμμένος κ' ἕτοιμος, τὰ μάτια του σπιθοβολοῦσαν σὰ δυὸ ἀστέρια. Ὅμως πρὶν ἀρχίσῃ ἡ μάχη ὁ ἄτρομος κυνηγὸς πῆρε καὶ ἅπλωσε τὸν ἀδελφό του σ' ἕνα βραχάκι καὶ στηρίζοντας σὲ μιὰ πέτρα τὸ κεφάλι του, ποὺ δὲν ἦταν πιὰ παρ' ἕνα καύκαλο μ' αἷμα, τοῦ φώναξε μέσ' στ' αὐτιά, σὰ νἄτανε κουφός: «Κύττα, Ζάν, κύττα το!» Κατόπι ρίχθηκε στὸ θηριό. Ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό του ἱκανὸν βουνὸ ὁλόκληρο νὰ ξεσηκώσῃ, νὰ στουμπίσῃ πέτρες μὲ τὰ χέρια. Τὸ ἀγρίμι κύτταξε νὰ τὸν ξεσχίσῃ μὲ τὰ δόντια, νὰ τὸν ξεκοιλιάσῃ. Κεῖνος ὅμως, πρὶν προφτάσῃ, τὤχε ἁρπάξῃ ἀπ' τὸν λαιμό, χωρὶς κἂν νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ὅπλο του, καὶ τὸ στραγγούλιξε σιγά-σιγά, ἀκούγοντας τὴν ἀναπνοή του νὰ κόβεται λίγο λίγο στὸ λαρύγγι καὶ τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του νὰ λιγοστεύουν. Κι' αὐτὸς γελοῦσε, χαχάνιζε, ἀπολάμβανε ἡδονικά, σφίγγοντας ὅλο καὶ περισσότερο τὴ θελιὰ στὸ καρύδι τοῦ ζώου καὶ φωνάζοντας μ' ἐξῴφρενη χαρά: «Κύττα, Ζάν, κύττα λοιπόν, κύττα 'δῶ!» Τέλος κάθε ἀντίσταση ἔπαψε. Τὸ σῶμα τοῦ ζώου παράλυσε. Ἦταν ψόφιο. Τὸ σήκωσε τότε καὶ τὤβαλε 'μπρὸς στὰ πόδια τ' ἀδελφοῦ του ξαναλέγοντας τρυφερά: «Κύττα, κύττα, κύττα, Ζάν, νά το!». Ξανάβαλε κατόπι στὴ σέλλα τὰ δυὸ πτώματα, τὤνα πάνω στ' ἄλλο, καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του. Γύρισε στὸν πύργο κλαίγοντας καὶ γελῶντας μαζύ, ἀφήνοντας μιὰ φωνὴ θριάμβου καὶ χοροπηδῶντας ἀπὸ εὐχαρίστηση ὅταν διηγῶταν τὸ σκότωμα τοῦ ζῴου, στενάζοντας δὲ καὶ ξεριζώνοντας τὰ γένεια του ὅταν ἱστοροῦσε τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του.

»Κι' ἀργότερα, ὅταν, κάθε τόσο, ξαναθυμώτανε τὴ μέρα ἐκείνη, πρόσθετε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια: «Μόνο νὰ μποροῦσε ὁ καψαρὸς ὁ Ζὰν νὰ μ' ἔβλεπε μιὰ στιγμὴ νὰ τὸ στραγγαλίζω, ἃ θὰ πέθαινε εὐχαριστημένος, εἶμαι βέβαιος!»

»Ἡ χήρα του ἔβαλε στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ της, τοῦ προπάππου, τὴν ἀποστροφὴ στὸ κυνῆγι. Κι' ἀπὸ πατέρα σὲ παιδὶ κι' ἀπὸ παιδὶ σ' ἀγγόνι βάσταξε ὥς ἐμὲ τὸ αἴσθημα αὐτό.

Ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀρβίλλ τέλειωσε.

Κάποιος εἶπε:

— Εἶνε, βέβαια, φκιαγμένη ἡ ἱστορία αὐτή, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Καθόλου μάλιστα. Τὸ ἐναντίον, εἶνε ἀληθινὴ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος.

Καὶ μιὰ κυρία πρόσθεσε μὲ λεπτὴ γλυκειὰ φωνή:

— Τὸ ἴδιο κάνει. Κι' ὅμως εἶνε κάτι νἄχῃ κανεὶς ἕνα πάθος τόσο φλογερό...

(Μεταφ. Η. Ν. Α.)

Παληὰ Τραγούδια

Ὁ Χάρος

Ἀπόσπασμα — Λάμπρος Πορφύρας

Δόξα, ὡσαννά, στὸ Χάρο ἔμενα
Ὅταν ἡ νύχτα, ἀργά, θλιμμένα,
ρίχνει μαγνάδι σκοτεινὸ
ψυχὲς καὶ γήλιο νὰ σκεπάσῃ,
δροσολογιέμαι στ' ἄγρια δάση
καὶ ξαποσταίνω στὸ βουνό.

Κουρσάρος ψυχοκυνηγάρης,
στὸ μαῦρο αἰώνιος καβαλλάρης,
τῆς μπόρας παίρνω τὰ φτερά
κι' ὁ ἴσκιος μου ὅπου κι' ἂν ἁπλώνει,
στὴν ἐρημιὰ ξυπνάει τὸ γκιώνη,
τὰ ξωτικὰ στὰ κρύα νερά.

Ἀπ' τὰ θολὰ τὰ κορφοβούνια,
πετιέμαι στοῦ παιδιοῦ τὴν κούνια,
σκύφτω στοῦ γέρου τὴ στρωμνή,
στῆς νύφης τὴ φωληὰ κουρνιάζω,
τοῦ ἀρρώστου τὸ κρεββάτι σιάζω
καὶ πέφτω μὲ τὴν ὀρφανή.

Δόξα, ὡσαννά, Ζωή, στὸ Χάρο!
Θέλω τ' ἀπόκρυφο νὰ πάρω
τὸ φῶς, ποὺ φέγγει σου πιστά,
θέλω τὴ δάδα σου νὰ σβύσω
σὰν ἄνεμος καὶ νὰ σφαλίσω
ὅλα τὰ μάτια τ' ἀνοιχτά...

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΝΥΧΤΑ ΑΓΑΠΗΣ

Ἀραβικὴ ποίησις

Θυμοῦμαι πάντα τὴ νύχτα ποὺ ἡ πολυαγαπημένη μου—ποὺ εἶνε γλυκὰ τὰ χείλη της σὰ μέλι κ' εὐωδιάζουν σὰ ροδόσταμο,—

μπῆκε ἐλαφρὰ στὴν κάμαρά μου, ποὺ μονομιᾶς φωτίστηκε ἀπὸ τὴν ὠμορφιά της, σὰν ἀπὸ τὸ φεγγάρι ὅταν εἶνε ὁλόγιομο.

«Σφίξε με μὲς στὴν ἀγκαλιά σου, μοὖπε, καὶ ζήτησέ μου ὅ,τι ποθεῖ ἡ ἀγάπη σου. Ὅλα θὰ σοῦ τὰ δώσω. Ὁ ἄνδρας μου εἶνε ἀπόψε μακρυά».

Τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τῆς εἶπα: «Τὸ φόρεμά σου εἶνε ἕνα ἐμπόδιο ἐνοχλητικό, βγάλτο, λοιπόν, γλυκειὰ χαρὰ τῆς καρδιᾶς μου!»

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἄρχισα σιγὰ-σιγὰ νὰ τῆς βγάζω τὰ ροῦχα της.

Μὲ κύτταζε μὲ χαμόγελο γλυκὸ καὶ μ' ἄφηνε νὰ κάνω ὅ,τι θέλω, κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο μὲ χαμόγελο, ἐξακολουθοῦσα τὸ ἐρωτικό μου ἔργο.

«Ὦ πολυαγαπημένη μου, εἶπα, τὸ ἄσκαστο λουλοῦδι ποὖνε ἀκόμα μέσα στὸ μπουμποῦκι του δὲ μαγεύει τὰ μάτια μου, κι' ὁ καρπὸς ποὖνε κρυμμένος μέσα στὰ φύλλα δὲν ἐρεθίζει τὴν ὄρεξί μου.

«Ποτὲ δὲν ἀγάπησα τὸ σπαθί μου ὅταν ἦταν μέσα στὴ θήκη του, καὶ πάντα βλέπω μὲ πόνο τὸ ἄστρο τῆς νυκτός, ὅταν εἶνε κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα».

Τρίκ.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὸ λάδι οἱ αἰσχροκερδεῖς
ἀπέκρυψαν καὶ πάλιν
νέαν γιὰ νὰ ἐπιτύχουνε
ὑπερτίμησιν μεγάλην.
Καὶ ἂν δὲν ἐξαναγκασθοῦν
νὰ φανερώσουν τὸ ἔλαιον,
τὸ λάδι θὰ μᾶς βγάλουνε
χωρὶς οἶκτον καὶ ἔλεον.

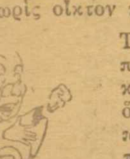

Τὸ Ἐθνικόν! Μελόδραμα
πάλι νεκρανεστήθη
καὶ παίζει στὰ «Διονύσια»,
ὅπου συρρέουν πλήθη,
ποὺ βιάζονται νὰ τὸ χαροῦν
προτοῦ ἐκ νέου διαλυθῇ
διὰ χιλιοστὴν φοράν,
ὅπως συνήθεια ἐπικρατεῖ.

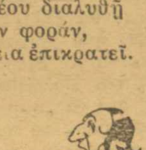

Ἀκαταπαύστως καίονται
τὰ δάση μας τὰ δυστυχῆ
κ' ἡ ἀποψίλωσις αὐτῶν
αἰσίως προχωρεῖ.
Εἶνε ὅμως περίεργον
πῶς τάχα καταφέρνουν
αἰώνια νὰ καίγωνται
κι' αἰώνια νὰ μένουν.

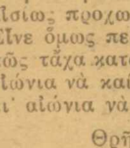

Θρῆνος, κλαυθμὸς καὶ κοπετὸς
ἐν μέσῳ τζαμπατζήδων,
κατόπιν τῆς μεταβολῆς
φόρου καὶ φορατζήδων.
Κι' ὅσοι τὰ θέατρα ἐνέμοντο,
σὰν νἄχαν τσελιγκάτο
προγονικό τους, τώρα λέν:
—Ἀντίο ντὲλ πασσάτο.

Ὁ Κλεάνθης

Η ΤΕΧΝΗ Ν' ΑΡΕΣΗΣ

ΤΑ ΧΕΙΛΗ

«Πᾶν ὅ,τι περικλείει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εὑρίσκεται εἰς τὰ χείλη» εἶπεν ὁ Balzac. «Εἰς τὴν θέσιν τῆς ἠρεμίας ὅπως καὶ στὴν ἀτελείωτη ποικιλία τῶν κινήσεών των, ἐγκλείουν ἕνα κόσμον αἰσθημάτων καὶ χαρακτήρων!...» Καὶ πράγματι τὰ χείλη, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μάτια, ἔχουν τὴ μεγαλειτέραν διαγνωστικὴν σημασίαν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων. Ἡ χαρά, τὸ πεῖσμα, ὁ θυμός, ἡ ἀγανάκτησις, ἡ εἰρωνεία, ὁ πόθος, τὸ μειδίαμα ἐκδηλοῦνται διὰ τῶν χειλέων θαυμάσια. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ἔχουν μεγάλην ἐπίσης ἐπίδρασιν καὶ ἐπὶ τῆς καθόλου καλλονῆς τοῦ προσώπου. Τὰ ὡραῖα, ὑγιᾶ χείλη πρέπει νὰ εἶναι δροσερά, λεπτὰ καὶ κατακόκκινα. Χείλη παχέα εἶνε σημεῖον λεμφατισμοῦ, χείλη ὠχρὰ σημεῖον ἀναιμίας, χείλη ξηρὰ σημεῖον διαβήτου, χείλη ὑποκύανα σημεῖον ἄσθματος καὶ καρδιακῶν ἀνωμαλιῶν.

Ἡ καλὴ διατήρησις τῶν χειλέων εἶνε ζήτημα καθαριότητος καὶ ἀντισηψίας. Ἡ λεπτὴ ἐκείνη μεμβράνη, ποὺ τὰ περικαλύπτει καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναπτύσσεται μετὰ μεγάλης εὐκολίας ὁ ἕρπης, ἔχει ἀνάγκην τῆς μεγαλειτέρας σας προσοχῆς. Ἡ καλὴ τοῦ αἵματος κυκλοφορία εἰς τὰ ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα τῶν χειλέων ἀγγεῖα καὶ ἑπομένως ἡ ἀπόκτησις τοῦ ὡραίου ἐκείνου χρώματος τῆς ὑγείας, διευκολύνεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν μὲ ἐπανειλημμένας ἐκμυζήσεις αὐτῶν (πιπίλισμα) καὶ μὲ ἐλαφρὸ δάγκαμα. Μὴν ἐκτίθεσθε στὸ κρύο καὶ τὸν ἄνεμο μὲ τὰ χείλη ὑγρά, ἂν θέλετε νὰ ἀποφύγετε τῆς ραγάδες καὶ τὰ σκασίματα. Πρὸς θεραπείαν τῶν τελευταίων συνιστᾶται ἡ δροσερὰ ἀλοιφὴ τῶν ἀγγουριῶν (pommade de concombres). Ἐπὶ ἀνεπαρκείας ὅμως αὐτῆς κάμετε χρῆσιν τῆς οὐδετέρας γλυκερίνης, ὄχι ὅμως ἐπανειλημμένως, διότι καυτηριάζει καὶ καθιστᾶ ἀναιμικὰ τὰ χείλη, συγχρόνως δὲ ἀφαιρεῖ καὶ τὴν φυσικήν των ἐλαστικότητα καὶ τὸ ζωηρὸν κόκκινον χρῶμά των....

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΜΟΔΑ

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἕνα ἄτομον, ἕνα ἀντικείμενον, ἕνα χρῶμα, ἕνα φόρεμα γίνεται ξαφνικὰ τῆς μόδας, ἐπιβάλλεται μὲ φούργια καὶ κατόπιν ἐξαφανίζεται, λησμονεῖται, ἀπονεκρούμενον ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς ἰδίας του ἐπιτυχίας. Αὐτὸ συμβαίνει τώρα εἰς τὸ Παρίσι, μὲ ἕνα φόρεμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐνεφανίσθη μία ἀριστοκράτις σὲ κάποια θεατρικὴ πρεμιέρα. Εἶνε ἀπὸ λεπτὸ ὕφασμα souple μαῦρο, ἐλαφρὸν ντεκολτὲ καὶ μιὰ κραβάτα ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ πικὲ ἄσπρο. Ἡ Παρισινὲς τὸ βρῆκαν πολὺ ὄμορφο εἰς γραμμάς, εἰς ἁπλότητα καὶ εἰς χάριν. Καὶ τὸ ἐνεκολπώθησαν.

Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ περιμένωμεν τὴν αἰσίαν ἄφιξίν του καὶ ἐδῶ.

ΙΡΙΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΥ

ΜΕΡΑΣΑ

— Γειά σου, βάσανο.
— Γειά σου, κοθῶνι μου.
— Ἔχεις κανέναν καλὸ μεζὲ ἀπόψε;
— Ἔχω ἕνα μπιφτέκι... μάννα... νὰ γλύφῃς καὶ τὰ δάχτυλά σου.
— Ρέ, δὲν τα παρατοῦ αὐτά. Περὶ μημουάφτου μοῦ κουβεντιάζεις δηλαδής; Ρὲ σύ, τί νὰ μοῦ κάνῃ τὸ μπιφτέκι ἐμένανε! Δὲν ἔφκιανες κανένα τζιεράκι λαδορίγανη...
— Ἔγνοια σου, κι' ἔχω κι' ἀπ' αὐτό, μοῦργο μου. Ἂς εἶν' καλὰ τ' ἀφεντικά.
— Ἂς εἶν' καλα καὶ πότες θα γέν' ἡ μερασὰ νάν τοὺς τα πάρουμε.
— Ἀλήθεια, δὲ μοὖπες πῶς θὰ γένῃ αὐτό.
— Πῶς θὰ γένῃ; Ὁ ἕκαστος θὰ βάλῃ χάμω ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει. Ἐσύ, σὰ νὰ λέμε, ποσα τἄχεις;
— Ἐγώ...ψιλὴ δὲν ἔχω, μάτια μου.
— Ἀσ' τῆς μποῦχλες, ρέ. Τὴν κορόϊδα θὰ κάνῃς σὲ τα μᾶς τώρα;
— Ἀλήθεια σοῦ λέω... νά...γιὰ στάσου νὰ δῶ...ἅ, ξέχασα...ἔχω ἕνα διπλό.
— Διπλό; Δό μου τὴ μιά.
— Τὴ μιά! Γιατί;
— Ἔλα, κύλα την κι' ἄσ' τῆς ἐπερωτήσεις.
— Δὲν κάνει τὰ πενῆντα μονάχα;
— Τί λέ, ρέ. Δὲ μὲ συφέρει.
— Ἂς εἶνε, πάρτηνε.
— Τὴν πῆρα. Τώρα πόσα σὲ λένε;
— Τώρα, ἀφοῦ μοῦ πῆρες τὴ μιά, μοῦμειν' ἄλλη μία δραγμάς.
— Μία δραμμὴ λένε, ρέ. Ἀπ' τὰ Κιοῦρκα εἶσαι γιὰ Ἀττικὴ σύνταξι μοῦ κάνεις; Μπρὸς τώρα κατέβαινε τὰ πενῆντα.
— Εἶσαι στὰ καλά σου, γιὰ νὰ βάλω τῆς φωνές!
— Οὔφ, ζόρικη εἶσαι, μὰ τὸ ναί. Ρὲ σύ, δὲ μοὖπες νὰ σὲ μάθω περὶ μερασά; Τὸ λοιπὸ πῶς θὰ μάθῃς σὰ δὲν κάνεις ὅ,τι σοῦ λέω; Νομίζω;
— Ἔλα, πάρ'τα, στὰ ψέμματα ὅμως.
— Καλά, τὰ πῆρα. Καὶ ποῦ λὲς ἔτσι γένεται ἡ μερασά. Μ' ἐνόησες;
— Ναί.
— Ἔ, γειά σου τώρα.
— Τί λές! Καὶ τὴ μιάμισυ φράγκα μου;
— Εἶνε γιὰ τὰ δίδαχτρα, ρὲ κουτή. Τζάμπα θέλεις νὰ μάθῃς μπολσεβικισμό! Ἄντε, γειά σου καὶ μὲ τὸ μπαρδὸν γιατὶ βιάζουμαι.

Ὁ Μπολσεβῖκος

ΑΠΟ ΤΑΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑΣ ΕΡΩΤΙΚΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ

Ἀνθοῦλα μου,

Τί εὐτυχία πλημμυρίζει τὸ στῆθος μου, ποῦ νοιώθω πῶς ἔχω, γιὰ πρώτη φορά, τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ γράφω ἔτσι! Ἀνθοῦλα μου!... Ὅλ' οἱ ἀνθοὶ τοῦ κόσμου κι' ὅλες οἱ εὐωδιές τους σμίξανε γιὰ νὰ κάμουν τ' ὄνομά σου—καὶ τ' ὄνομά σου τὰ λέει ὅλα γιὰ μένα. Κι' ὅλους τοὺς ἀνθοὺς τοῦ κόσμου μ' ὅλες τῆς εὐωδιές τους ἕνα ἐκλεκτὸ χέρι, ἀνώτερο, δημιουργικό, τοὺς ζύμωσε γιὰ νὰ πλάσῃ τὸ κορμάκι σου. Εἶσαι ὁλόκληρη ἕνας ἀνθός. Καὶ τί εὐδαιμονία ὁ ἀνθὸς αὐτὸς νἆναι δικός μου, γλυκειὰ δική μου Ἀνθοῦλα!

Εἶσαι δική μου, γιατὶ μ' ἀγαπᾶς. Μοῦ τὤπαν τὰ χειλάκια σου, ποῦ στάζουν ροδοζάχαρη, πῶς μ' ἀγαπᾶς· μὰ πιότερο ἀπ' τὰ χειλάκια σου, μοῦ τὤπαν χθὲς βράδυ τὰ μάτια σου, τὰ μάτια σου τὰ τετραγάλανα, τὰ λαγαρὰ καὶ ξάστερα, ποῦ μέσα τους εἶδα ὅλη τὴν ἀγάπη μου ν' ἀντιφεγγίζῃ. Καὶ τί παράξενη πρασινωπὴ ἀπόχρωσι ἔπαιρναν χθὲς βράδυ τὰ ματάκια σου στὸν ἀσημένιο φωτοχείμαρρο τοῦ φεγγαριοῦ, πού, νανουρισμένη ἀπὸ τὰ λόγια μου, μὲ κύτταζες μ' ἔκστασι... Φαίνεται νἄταν πολὺ γλυκὰ καὶ πολὺ τρυφερὰ τὰ λόγια μου, γιὰ νἄρθῃς σὲ τέτοια ἔκστασι. Πῶς μπόρεσα καὶ σοὔλεγα ὅλα ἐκεῖνα τὰ γλυκόλογα; Δὲν εἶμαι καθόλου ποιητής. Ποῦ ταὔρισκα; Δὲν ξέρω, μὰ σκέπτομαι—κι' ἔτσι πρέπει νἆναι βέβαια—πῶς ἐκείνη τὴν ὥρα δὲ μιλοῦσα ἐγώ, κελαϊδοῦσες ἐσύ, πουλάκι μου, μέσ' ἀπ' τὴ φωλίτσα σου, μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου. Καὶ στὸ κελάδημα τῆς πιὸ ὀνειρεμμένης ἀηδονολαλιᾶς, ποῦ ἀκούστηκε ποτὲ κάτ' ἀπὸ τἄστρα—τῆς φωνούλας σου—ποιὸς μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃ ποιητής. Δὲν πίστευα πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ τόση εὐτυχία ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Κι' ἀπὸ τότε ποῦ τὴ γνώρισα τὴν εὐτυχία αὐτή, αἰσθάνομαι πῶς ἄλλαξα, πιὸ ἥμερος ἔγινα καὶ πιὸ ἐλαφρὸς—ἐλαφρότερος κι' ἀπὸ σένα, ποὔσαι σὰν πουπουλάκι. Πετῶ καὶ πετῶ πάντα κοντά σου.

Ἀγάπα με, γιὰ νἆσαι κι' ἐσὺ χαρούμενη, σὰν κι' ἐμένα. Γιατὶ ἔτσι σὲ θέλω ἐγώ. Πάντα χαρούμενη καὶ πάντα δική μου, γλυκειά μου Ἀνθοῦλα.

Ντῖνος

(Ἐστάλη παρὰ τῆς δίδος Σοφίας Lus)

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΡΩΤΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΕΙ

(Εἴπαμεν, κυρίαι καὶ κύριοι, τὸ ἐρωτεῖς καὶ σοῦ ἀπαντεῖ τὸ μέγα θερίον, τὸ ὁποῖον ποῦ ἀλλοῦ θὰ βρῆτε τὴν εὐκαιρία νὰ βγῆτε ξεφτέρια, ἄνευ πληρωμήν; Ἐμπρὸς τὸ λοιπὸν καὶ ἕ ας ἕνας γιὰ νὰ μὴ γίνεται συνωστισμὸς καὶ τὰ τοιοῦτα).

Βήλαν Σφάρδη. —Ἀναμφισβητήτως τὸν ἀγαπᾶτε, κι' αὐτὸς ἐπίσης. Δὲν μοῦ ἰδέτε ὅμως καὶ ἕνα χαρακτηριστικὸν γεγονὸς γιὰ νὰ κρίνω ἐπαρκῶς. Πῶς θέλετε π. χ. νὰ ξεύρω πότε θὰ ἐπανέλθῃ, ὅταν δὲν ξεύρω ποῦ καὶ γιατὶ ἐπῆγε. Πρέπει νὰ ἐξηγούμεθα· δὲν εἶμαι μάντις· ἐξηγῶ μόνον καὶ δίδω συμβουλάς. Διὰ τὰ ὑπόλοιπα ὑπάρχει ἡ Πυθία.

Παυλίναν Π. Μολάους. — Ἴσια-ἴσιαποῦ ζηλεύει καὶ γιὰ νὰ ζηλεύῃ καὶ γιὰ νὰ φοβῆται μήπως σᾶς χάσῃ, γι' αὐτό, ὄχι πιστεύει ἀπολύτως, ἀλλ' ἀνησυχεῖ γιὰ ὅσα τοῦ λένε. Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τοῦ ἀποδεικνύετε ἑκάστοτε ὅτι τοῦ λένε ψέμματα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ζηλεύῃ θὰ πῇ πῶς σᾶς ἀγαπᾷ. Ἐκτὸς πιὰ ἂν ἐπίτηδες δημιουργῇ σκηνὰς γιὰ νὰ βρῇ ἀφορμὴν νὰ διακόψῃ τὰς σχέσεις, πρᾶγμα ποῦ θὰ τὸ καταλαβαίνατε.

Ν. Δ. Λ. Πύργον. — Προτιμῶ ἐκείνην ποῦ σᾶς ἀγαπᾷ περισσότερον. Θέλει καὶ ρώτημα;

Δ. Γ. Λ, Πειραιᾶ.—Δόστε της νὰ καταλάβῃ ὅτι θέλετε νὰ τῆς δώσετε γράμμα, κι' ἂν αὐτὴ θέλει νὰ τὸ δεχθῇ, θὰ βρῇ χωρὶς ἄλλο τρόπον. Νὰ εἶσθε βέβαιος.

Οὔτιν.—Τί θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἀφ' οὗ δὲν μ' ἐρωτᾶτε τίποτε; Περίεργος εἶσθε.

Ὁ Θερίος

ΗΧΩ

Δὲν ἐπροφθάσαμεν νὰ συνέλθωμεν ἀπὸ τὴν περιβόητον Σαμιώτισσαν καὶ ἰδοὺ ὅτι ἕνα νέο τραγουδάκι ἦλθε νὰ ἐξάψῃ τὸ μουσικὸν μένος τῶν συμπολιτίδων καὶ συμπολιτῶν. Πρόκειται—ἐκλεκτότερον εἶδος αὐτὴν τὴν φορὰν—περὶ μιᾶς καντσονέττας ἀκουούσης εἰς τὸ μυστηριῶδες ὄνομα «Prince Noir» τὴν ὁποίαν ἐπρωτόπαιξε ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ζαππείου, κατόπιν τὴν παρέλαβεν ἡ ὀρχήστρα τοῦ «Πανοράματος» μετὰ στίχων καὶ χοροῦ καὶ ἔπειτα σιγά-σιγὰ ὅλαι αἱ ὀρχῆστραι καὶ ὅλα τὰ στόματα τῶν Ἀθηναίων. Λέγεται ὅτι ἡ καντσονέττα αὐτὴ ἔχει ἱστορίαν, ὅτι τὴν συνέθεσεν ἕνας πραγματικὸς πρίγκηψ, ὅτι κλπ. κλπ. Καὶ ἀναμφισβητήτως ὄχι μόνον εἶνε πολὺ γλυκειά, ἀλλὰ καὶ ἔχει ἕνα πολὺ ἰδιότροπον στύλ. Εἶνε ὅμως αὐτὸ ἀποχρῶν λόγος νὰ δολοφονῆται ἔτσι ἀσπλάγχνως ὁ ἀτυχὴς «Μαῦρος Πρίγκηψ»!

Συμπαθὴς πρωταγωνίστρια τῆς Ἑλλ. σκηνῆς, πρὸ μικροῦ ἐπανελθοῦσα ἐκ Παρισίων, μᾶς ἔφερε, μαζῆ μὲ τὴν ἄφθονον συγκομιδὴν θεατρικῶν ἔργων, καὶ μίαν ἀποκάλυψιν: Ὅτι ὁ πρὸ μικροῦ ἐπίσης ἐπανακάμψας ἐκ τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης πλούσιος ἐκ Πειραιῶς καὶ ἀφηγηθείς, πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τῶν ἀκροατῶν του, ὅτι ἐγνώρισε καὶ συνέφαγε μάλιστα μαζῆ μὲ τὴν περίφημον Γκάμπυ Ντελύς, δὲν εἶχε συμφάγῃ παρὰ μὲ μίαν ἀσήμαντον trotteuse, τὴν ὁποίαν κάποιος φαρσὲρ φίλος του τοῦ παρουσίασεν ὡς τὴν φημισμένην ἀρτίσταν καὶ τέως ἐρωμένην τοῦ τέως βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας Ἀλφόνσου. Καὶ οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ συμβαίνῃ ἀλλέως, ἐφ' ὅσον ἡ ὡραία Γκάμπυ ἀπὸ πολλοῦ ἀπουσιάζει ἐκ Παρισίων, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐρωμένου της—ἑνὸς καλλιτέχνου—καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 τοιούτου—ἑνός... συμπαθοῦς οὐραγκοτάγκου.

Τὸ ΣΦΑΙΡΙΔΙΟΝ

Στὴν ἀπογοήτευσι

Ἄσε με, Ἀπογοήτευση!
Μὴ μὲ κρατᾷς κοντά σου,
τὰ σιδερένια χέρια σου,
τὸ σφιχταγκάλιασμά σου
μὲ λυώσανε! Μὴ μὲ κρατᾷς.

Τὰ νειᾶτα μου μαραίνονται,
τοῦ χρόνου φεύγει τ' ἄτι,
σκορπῶντας μαύρη συμφορὰ
στὸ δόλιο μονοπάτι
π' ἀργοπερνῶ! Μὴ μὲ κρατᾷς.

Γεωργία Τσιριγώτη

4

Γιὰ πρώτη φορὰ ὀρθώνουνταν μπροστά μου τὸ δίλημμα νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῆς κοινῆς λογικῆς ἢ τῆς αὐστηρᾶς ἠθικῆς. Κ' ὑπέφερα φοβερὰ ἀπ' τὴ δοκιμασία ἐκείνη. Ἔνοιωθα πῶς κἄτι γκρεμιζῶταν μέσα μου.

Προσπάθησα νὰ ἐργασθῶ, νὰ ξεδόσω—τίποτε. Νεύριαζα περισσότερο. Καὶ τὰ παράτησα.

Στὴν κατάστασι αὐτὴ δέχθηκα ἕνα ἀπόγεμμα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἐξαδέλφου μου, πού, ὁμολογῶ, δὲν περίμενα. Ἀπ' τὰ πρῶτα λόγια του κατάλαβα ὅτι δὲν εἶχε περάση τυχαίως. Γιατὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λέγῃ γιὰ τὴ μόνωσί μου, τὴν ἀνάγκη οἰκογενειακῆς ἀφοσιώσεως καί, καί...

— Μοῦ φαίνεται, πρόσθεσε, ὅτι σοῦ εἶνε πιὰ ἀπαραίτητη ἡ γυναῖκα. Εἶσαι ἀκριβῶς σὲ μιὰ ψυχολογικὴ στιγμή... Κι' ὁ μόνος—ξέρεις—κίνδυνος εἶνε μὴ ἡ ἀνάγκη αὐτή, τὸ αἴσθημ' αὐτό, στραφῇ σὲ πρόσωπο ἀνάξιό σου...

Πῆγα νὰ διαμαρτυρηθῶ, ἀλλὰ μὲ πρόλαβε.

— Ξέρω ξέρω, εἶπε, τώρα βέβαια ἐμπνέεσαι ἀπ' τ' ἁγιώτερα κι' ἁγνότερα αἰσθήματα. Δὲν ἀμφιβάλλω. Φυλάξου ὅμως, γιατὶ μπορεῖ νὰ στ' ἀνατρέψῃ ὅλ' αὐτὰ μιὰ γυναῖκα, μάλιστα ἂν τύχῃ νὰ εἶνε ἡ πρώτη ποὺ συναντᾷς στὴ ζωή σου... Ἄκουσέ με ποῦ σοῦ λέγω: δὲν ξέρεις τί σοῦ συμβαίνει...

— Μὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι προσέχω πάρα-πολύ...

— Ναί, ναί, φίλε μου, μὰ εἶσαι νέος καί, τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, μὴν ἔχῃς τόση πεποίθησι στὸν ἑαυτό σου. Τὸ ἀσφαλέστερο εἶνε νὰ τελειώνῃ κανεὶς προτοῦ πάθῃ τὸ κακό.

— Κατ' ἀρχήν, φυσικά, δὲν ἀποκρούω τὴν ἰδέα τοῦ γάμου. Ἀλλ' ἔχετε τίποτε συγκεκριμένο ὑπ' ὄψι σας;

— Πῶς μποροῦσα νὰ σοῦ προτείνω κἄτι χωρὶς νἄχω τίποτε ὑπ' ὄψι μου; Σκέφθηκα, ἀγαπητέ μου, σκέφθηκα πολὺ καὶ νομίζω ὅτι βρῆκα. Ἂν ἐπιτρέπῃς μάλιστα, μπορῶ τοῦτο νὰ σοῦ πῶ ἀπὸ τώρα ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ κόρη δεκαοχτὼ χρονῶν, ἁγνὴ κι' ὡραῖα καὶ μορφωμένη ὅσο παίρνει. Σπουδάζει ἀκόμη ἐσωτερικὴ στὴς καλόγρηες. Ἄγγελος σωστός. Ἂν τὴν πάρῃς θὰ σοῦ προσφέρῃ τὴν παρθενικότητα τῆς παιδικῆς ψυχῆς της, τὸν πρῶτο ἀνθὸ τὸν ἔρωτά της, τὴν εὐτυχία—ὤ, εἶμαι βέβαιος, γιατὶ τὴν ξέρω ὅπως καὶ σένα.

Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατὶ τὰ λόγια του μὲ τάραξαν τόσο καί, προπάντων, γιατὶ ὁ νοῦς μου πῆγε στὴ μικρὴ Βαλεντίνα...

Ὁ Ἕκτωρ εἶδε στὴ φυσιογνωμία μου τὴ συγκινησί μου.

— Αἴ, λοιπόν, μοῦ εἶπε τί σκέπτεσαι νὰ φροντίσω;

Πρὶν μιὰ ἑβδομάδα θ' ἀπαντοῦσα χωρὶς νὰ διστάσω «ναί, δέχομαι». Ἀλλὰ τώρα κἄποια ἀόριστη ἐπιθυμία, κάποιος πόθος, κἄποιος φόβος μὴ δεθῶ μὲ μιὰ ὑπόσχεσι, μοῦ κρατοῦσε σφαλιχτὰ τὰ χείλη. Ὁ Ἕκτωρ μὲ κατάλαβε.

— Σκέψου τελος πάντων καὶ μὲ ἀπαντᾷς. Τὰ ξαναλέμε κι' ἄλλοτε. Ἀντίο.

Τὸν εὐχαρίστησα συνοδεύοντάς του ὡς τὴν πόρτα.

— Ἄ, ἄκουσε, πρόσθεσε φεύγοντας, δὲν θὰ κάνῃς βέβαια πουθενὰ λόγο γιὰ ὅ,τι εἴπαμε. Τὸ ζήτημα, ἐννοεῖς, εἶνε πολὺ λεπτό! Προπάντων δὲν θέλω νὰ μάθῃ τίποτε ἡ Μαρία-Τερέζα.

Τὴ τελευταία φράσι τὴν πρόφερε βιαστικά-βιαστικὰ σὰ νὰ τοῦ βάραινε κ' ἤθελε νὰ τὴ ξεφορτωθῇ.

Μοῦσφιξε ἀπότομα τὸ χέρι κ' ἔφυγε.

Ἡ συγκίνησι ἀπ' τὴν ἐπίσκεψι αὐτὴ δὲ βάσταξε καὶ πολύ. Καὶ νὰ ποὺ ὁ νοῦς μου πήγαινε πάλι στὴ Μαρία-Τερέζα.

Μὲ ἐκνευριστικὴ ἀνυπομονησία, φόβο μαζὺ καὶ μαζὺ καὶ προσδοκία, περίμενα τὴ μέρα ποῦ θὰ τὴ ξανάβλεπα. Τὸ βράδυ ποῦ χωρισθήκαμε μοὖχε πῇ:

— Μὴν ἔλθετε τὴ μέρα ποὺ δέχομαι. Ἐλᾶτε, καλύτερα, τὴν Πέμπτη θἆμαι μόνη καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ μιλήσουμε...

Τὴν Πέμπτη κατὰ τὴς 5 ξεκίνησα νὰ πάω μὲ κἄποιο φόβο μήπως ἡ Μαρία-Τερέζα εἶχε λησμονήση ποὺ μοῦ εἶχε πῇ καὶ δὲν ἦταν ἐκεῖ...

Ἀλλ' ἦταν ἐκεῖ. Μὲ περίμενε στὸ σαλονάκι της ξαπλωμένη σ' ἕνα μαλακὸ ντιβάνι. Κρατοῦσε στὰ χέρια ἕνα βιβλίο, μὰ δὲν φαίνουνταν νὰ τὸ διάβαζε.

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ μοῦ πέρασε, γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ ἰδέα ὅτι κινδύνευα κοντὰ σ' ἐκείνη τὴ γυναῖκα. Καταλάβαινα ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δὲν θἆχε καλὸ τέλος. Κι' ὅμως δὲν ἀποτραβιόμουν. Εἶχα παύση πιὰ νἄχω πεποίθησι στὸν ἑαυτό μου.

Ξαναθυμόμουνα τὴν ἀλησμόνητη βραδυὰ ποὺ πέρασα τὶς ἄλλες κοντὰ στὴν Μαρία-Τερέζα. Κ' ἡ καρδιά μου ξαναζοῦσε τὶς ὑπέροχες ἐκεῖνες στιγμὲς κ' ἤμουν ὅλος ἕνας πόθος καὶ μιὰ εὐχὴ ἂν ἦταν νὰ ξαναγύριζε τὸ βράδυ ἐκεῖνο καὶ νὰ μὴν τέλειωνε ποτέ.

Ἀλλάξαμε στὴν ἀρχὴ λόγια τυπικά, γιὰ τὸν καιρό, τοὺς περιπάτους, τὰ βιβλία.—Τί ὑποκρισία, τί ψευτιά, ποὺ ἔχουν κἄποτε τὰ λόγια μας. Γελιούμασθε καὶ γελοῦμε καὶ μόνο ἐκεῖνο ποὺ οἱ ψυχὲς ποθοῦν δὲν λέμε...

Ἔξαφνα ἡ Μαρία-Τερέζα σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ παραπλεύρως δωμάτιο. Καθὼς ἡ πόρτα του ἔμεινε ἀνοικτή, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικό του, μαλθακὰ κ' ἡδονιστικὰ ἐπιπλωμένο, ἴδια προκλητικὸ σὰ γυναῖκα ὡραῖα ποὺ σὲ καλεῖ.

Ἄκουσα ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείνῃ ἕνα συρτάρι... Κ' ἔπειτα τὰ μάτια μου ἔπεσαν σ' ἕναν καθρέφτη. Εἶδα μέσα τὸν ἑαυτό μου ἀγένειο παλληκάρι... «Κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα εἶμ' ἕνα παιδί» σκέφθηκα κι' ὡμολόγησα στὸν ἑαυτό μου τὴν ἀπόλυτη ἀδυναμία νὰ τῆς ἀντισταθῶ...

Ἡ Μαρία-Τερέζα γύρισε κρατῶντας σφραγιστὸ ἕνα κομψὸ ἀτσάλινο κουτάκι.

— Νὰ κἄτι ποῦ βρῆκα, γιὰ σᾶς. Σᾶς ἐνδιαφέρει, εἶμαι βεβαία.

Πραγματικῶς. Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ μὲ συγκινήσῃ περισσότερο.

Ἦταν γράμματα τῆς μητέρας μου, ποὺ τῆς ἔστελνε τὶς διακοπές. Καμμιὰ εἰκοσαριά. Ἡ Μαρία-Τερέζα καθισμένη σιμά μου ἔπαιρνε ἕνα-ἕνα τὰ κίτρινα χαρτιὰ τἄρριχνε μιὰ ματιὰ καὶ μοῦ τἄδινε. Κι' ὅλο καὶ μὲ σίμωνε πιὸ πολὺ κ' ἔσκυβε πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο μου καὶ διάβαζε μαζύ μου κάθε γράμμα.

Τὰ γράμματα ἐκεῖνα τῆς μητέρας μου μὲ συγκινούσανε βαθειά. Φανέρωναν μιὰ ψυχὴ τόσο ἁγνή, τόσο εὐγενικιά... Καὶ πόση τρυφερότητα κι' ἀγάπη κι' ἀφοσίωσι γιὰ τὴ συμμαθήτρια καὶ φιλενάδα της τὴ Μαρία-Τερέζα... Κἄποτε εἶχε φαντασθῇ, ὅτι τὴν ψύχρανε. Καὶ μὲ πόση περιπάθεια τὴ ξόρκιζε στὴν ἀγάπη τους νὰ τὴ συγχωρήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(33) ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ (33)

Οὔτε τὴν ἑπομένην, οὔτε τὴν μεθεπομένην, οὔτε ποτέ, δὲν εἶπεν εἰς τοὺς γονεῖς της ἢ εἰς οἱονδήποτε ἄλλον τί συνέβαινε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Λεάνδρου καὶ τί εἶχε διατρέξῃ κατὰ τὴν τελευταίαν συνάντησίν των. Τὸν μαρτυρικόν της ἔρωτα, ὅσον μαρτυρικώτερον καὶ ἂν τὸν καθίστα ἡ σιωπή, δὲν ἤθελε νὰ τὸν βεβηλώσῃ μὲ τὰ σχόλια τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπροκάλει ἡ ἐκμυστήρευσίς της. Ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἱκανὴν ν' ἀνθέξῃ εἰς ὅλον τὸ βάρος τοῦ μαρτυρίου της. Ἐὰν εὑρίσκετο ἄλλη εἰς τὴν θέσιν της, τὴν θέσιν τῆς ὁλοτελοῦς ἀπογοητεύσεως, τῆς τελειωτικῆς καταρρεύσεως ὅλων τῶν ἐλπίδων της, τῆς συναισθήσεως ὅτι, μετὰ τὴν ἄρνησιν ἐκείνου, οὐδένα ἄλλον προορισμὸν εἶχεν εἰς τὸν βίον της, ἐὰν ἦτο ἄλλη εἰς τὴν θέσιν της, θὰ ἐξεβίαζε τὸν θάνατον διὰ τῆς αὐτοκτονίας της. Ἀλλ' ἡ Τηνέλλα, ἦτο ἰσχυροῦ χαρακτῆρος, ἐθεώρει πολὺ ἱερὸν τὸ αἴσθημά της, ὥστε νὰ μὴ διστάζῃ νὰ συνεχίσῃ χάριν αὐτοῦ τὴν μαρτυρικὴν ἄνοδον πρὸς τὸν Γολγοθᾶν της, τὸν Γολγοθᾶν τῆς καρδίας της. Ἤθελε νὰ ζήσῃ, διὰ νὰ ζήσῃ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἔρωτός της, καὶ νὰ τὴν διατηρήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὴν ἀνάμνησιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν εὐλαβητικὰ ἐφύλαττεν εἰς τὴν καρδίαν της, ὡς εἰς ἱερὰν κιβωτόν. Καὶ τὸ μοναστῆρι ἦτο ὁ μόνος τόπος, ὅπου θὰ ἠμποροῦσε νὰ ζήσῃ μόνη μὲ τὴν συντροφιὰν τῆς ἀναμνήσεως αὐτῆς. Ἐκεῖ θὰ ἐπήγαινε. Τὸ εἶχεν ἀποφασίσῃ χωρὶς δισταγμὸν καὶ ἂν τὴν ἀπόφασίν της αὐτὴν δὲν τὴν εἶχεν ἀμέσως πραγματοποιήσῃ, δὲν ἦτο ἀπὸ δισταγμόν, ἦτο ἀπὸ μίαν ἐλπίδα, μίαν ὠχρὰν ἀκτῖνα ἐλπίδος, τὴν ὁποίαν διετήρει. Πιθανὸν ὁ Λέανδρος νὰ μὴν εἶχεν εἰπῇ ἀκόμη τὴν τελευταίαν του λέξιν. Πιθανὸν νὰ τὴν ἐλυπεῖτο, νὰ τὴν ἔβλεπεν ἐκ νέου, νὰ τῆς ἔγραφε.

Καὶ μὲ τὴν προσδοκίαν αὐτὴν ἐπερίμενε μερικὰς ἡμέρας. Ἀλλὰ ματαία καὶ ἀπατηλὴ προσδοκία.

***

Ὁ Λέανδρος οὔτε ἴχνος ζωῆς ἐδείκνυε διὰ τὴν Τηνέλλαν. Τὴν εἶχε λησμονήσει λοιπόν, δὲν τὴν ἐσκέπτετο πλέον, ἠδιαφόρει τελείως περὶ αὐτῆς; Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι!

Ἀπὸ τῆς τελευταίας συναντήσεώς των, ἡ σκέψις του οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἀπεμακρύνθη αὐτῆς. Καὶ ὁ σπαραγμός του δὲν ἦτο μικρότερος τοῦ ἰδικοῦ της. Ἀλλὰ τελεσίδικον ἔχων ἐκδηλώσει πλέον τὴν ἀπόφασίν του, ἀπόφασιν τῆς ὁποίας δὲν τοῦ ἦτο δυνατὸν ν' ἀπομακρυνθῇ, διότι δὲν τὴν εἶχε λάβῃ ἐλευθέρως, ἀλλὰ τοῦ εἶχεν ἐπιβληθῇ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεώς του, ὡς κἄτι μοιραῖον καὶ ἀναπότρεπτον, δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπανέλθῃ ἐπ' αὐτῆς, δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ἐπανίδῃ ἢ νὰ τῆς γράψῃ ἐκ φόβου μήπως ἀναξέσῃ τὴν ὀδυνηρὰν πληγήν της, πληγὴν τὴν ὁποίαν ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἐπουλώσῃ ὁ πάντων ἰατρός, ὁ χρόνος.

Ἀλλοίμονον! Πόσον αἱ ἁγνότεραι τῶν προθέσεων καὶ αἱ ἁγνότεραι τῶν συνεπειῶν παρεξηγοῦνται συχνά! Τὴν σιωπὴν αὐτὴν ἡ Τηνέλλα τὴν ἐξέλαβε — καὶ δὲν ἦτο παράδοξον — ὡς ἔνδειξιν ἀδιαφορίας. Τὰ φαρμακερὰ λόγια τῆς Τηνέλλας ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην της. Καὶ εἰς τὸν πόνον τῆς ἀρνήσεως προσετέθη ὁ πόνος τῆς ἐγκαταλείψεως. Πρὸς στιγμὴν ὅλας τὰς δικαιολογίας, ποῦ τῆς παρέταξεν ὁ Λέανδρος, τὰς εὗρεν ἀνειλικρινεῖς, τὰς ἐθεώρησεν ὡς ἁπλοῦς τρόπους ὑπεκφυγῆς. Ἐπίστευσε πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ Λέανδρος τὴν ἐξηπάτα, ὅτι κανένα εὐγενὲς αἴσθημα δὲν ἐδοκίμασε ποτὲ ἀπέναντί της, ὅτι τὴν ἐγκατέλειπε χάριν ἄλλης. Καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ζήλειας πρὸς τὴν ἄλλην αὐτὴν καὶ ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως διὰ τὸν ἀπατεῶνα, ἐκυριάρχησαν πρὸς στιγμὴν τοῦ ἑαυτοῦ της. Μέχρι τοῦδε μὲ φρίκην ἀνελογίζετο ὅτι τοῦ εἶχε προσφερθῇ νὰ γίνῃ παλλακίς του. Ἀλλ' εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς παραφορᾶς της τὸ συναίσθημα τῆς συστολῆς ὑπεχώρει εἰς τὸ συναίσθημα τῆς ἐκδικήσεως καὶ ἐσκέπτετο: «Δὲν θέλησε νὰ γίνω οὔτε γυναῖκα του, οὔτε παλλακίδα του. Ἐγὼ θὰ γίνω παλλακίδα ὅλου τοῦ κόσμου, θὰ δοθῶ εἰς ὅλους, εἰς ὅλους θὰ χαρίσω τὰ χάδια μου καὶ τὰ φιλιά μου καὶ τὸ σῶμα μου, θ' ἀνέβω καὶ στὸ πάλκο τοῦ σαντὰν ἀκόμη, θὰ γίνω ἡ χειρότερη πόρνη, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ, γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ ὑποφέρῃ γιὰ τὴν κατάστασι, ποῦ μὲ κατήντησε ἡ ἄρνησίς του».

Αὐτὰ ἐσκέπτετο γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ γρήγορα ἡ παραφορά της ἐξητμίζετο, καὶ ὁ πόνος της, ὁ ἁγνὸς καὶ ἱερὸς πόνος της, ἀνέκτα τὴν δύναμίν του. Καὶ τότε ἐσκέπτετο: «Τί καὶ ἂν αὐτὸς μοῦ ἔλεγε ψέμματα; Μήπως γι' αὐτὸ ὁ ἔρως μου εἶνε λιγώτερο ἱερός;» Καὶ ἡ ἀπόφασις νὰ γίνῃ καλόγρηα καθίστατο διαρκῶς περισσότερον ὁριστική.

***

Περίμενε πέντε ἡμέρας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων συνεκέντρωσε ὅλην τὴν ψυχραιμίαν της, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς οἰκείους της. Καὶ τῆς ἕκτης ἡμέρας ἡ αὐγὴ δὲν τὴν εὗρε πλέον εἰς τὸ σπίτι της. Τὸ βράδυ τῆς ἑβδόμης ἡμέρας τὸ φεγγάρι ἐφώτιζε τὴν πιὸ χλωμὴν κι' ἀπὸ τὴν δικήν του ὄψιν της εἰς τὸ μοναστῆρι.

***

Εἶνε γνωστὴ ἡ ἐπακολουθήσασα τραγῳδία. Ἡ λέξις «ἐξολόθρευσις» πολὺ ἄτονα εἶνε ἱκανὴ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἐντὸς μικροῦ διαστήματος ἀφανισμὸν τῆς οἰκογενείας Κλώνη. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλώνη καὶ τὴν διάλυσιν τοῦ ἀρραβῶνός της, ἡ Νόρα, ποῦ εἶχεν ἀποτραβηχθῇ εἰς μίαν ἐξοχήν, ὑπέκυπτεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸ μοιραῖον. Χωρὶς καθόλου ν' ἀρρωστήσῃ, ἐμαράνθη θλιβερὰ σὰν ἕνα ρόδον, ἐψυχομάχησεν ἤρεμα, ἀθόρυβα, χωρὶς κανένα παράπονον καὶ κανένα στεναγμόν, σὰν ἕνα πουλάκι, καὶ ἔσβυσεν γαλήνια, ὅπως σβύνει ἡ ἀσθενική, ἡ τρεμάμενη φλόγα ἑνὸς κανδηλιοῦ.

Ὁ θάνατός της ἀπετέλεσε τὸ τελευταῖον πλῆγμα κατὰ τῆς δυστυχοῦς μητέρας των. Δὲν ἠμπόρεσε πια ν' ἀνθέξῃ καὶ ἡ γεροντική της καρδία ἔπαυσε νὰ λειτουργῇ εἰς τὸ ἄγγελμά του.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ Κλώνη, ζαλισμένοι ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους αὐτὰς συμφοράς, στιγματισμένοι ἀπὸ τὴν κοινωνίαν, διὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἀτιμίαν τῆς ἀδελφῆς των, νεκροὶ ἠθικῶς, κατεστραμμένοι ὑλικῶς, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐκπατρισθοῦν, διὰ νὰ ζήσουν.

Καὶ ἔμενε μόνον ἡ Τηνέλλα, ἡ ζῶσα αὐτὴ νεκρά, ἡ ὁποία ἑκουσίως εἶχε ταφῇ εἰς τὸν τάφον, ποῦ λέγεται μοναστῆρι...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

(33) ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ (33)

Ἡ Μαρία ἀγαπᾷ

Εἰς τὸ σκληρὸν αὐτὸ δίλημμα ἐταλαντεύθη ἐπὶ μακρόν. Ποῖον θὰ ἐξέλεγε μεταξὺ σωτῆρός της καὶ ἐρωμένου της; Εἰς παρομοίας περιστάσεις πάντοτε ἡ καρδία νικᾷ. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἐρωμένος ἐθυσιάσθη χάριν τοῦ σωτῆρος, τοῦ πνευματικοῦ της πατρός.

Ἤξευρεν ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ λησμονήσῃ τὸν Σπέντζο, οὔτε καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Μαρσέλ, πρὸς τὸν ὁποῖον μόνον σεβασμὸν κι' εὐγνωμοσύνην ᾐσθάνετο. Κι' ἐδέχθη νὰ καταπνίξῃ τὴν φωνὴν τῆς καρδίας της, νὰ γίνῃ δυστυχὴς αὐτὴ διὰ βίου, ἀλλὰ νὰ μὴν κάμῃ δυστυχῆ ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ὤφειλε τὸ πᾶν. Τοῦ εἶπεν ὅτι θ' ἀπηρνεῖτο τὸν ἔρωτά της χάριν αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὅρον· νὰ φύγουν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ περιβάλλον τὴν ἰδίαν στιγμήν, εἰ δυνατόν, καὶ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν βίλλαν Φόσκα. Ἐνόμισεν ὅτι τὸ γνώριμόν της ἐκεῖνο περιβάλλον θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ μετριάσῃ τὸν πόνον της. Ἀλλοίμονον! Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον ἔμελλε νὰ συμβῇ.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας εὑρίσκοντο πράγματι εἰς τὴν βίλλαν Φόσκα. Ἀλλὰ δύο ὥρας μετὰ τὴν ἐκεῖ ἄφιξίν των τὸ τραγικὸν κτύπημα ἐπῆλθε. Μόλις ἔφθασαν, ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ Μαρσὲλ ἦτο νὰ τρέξῃ εἰς τὸ μυστηριῶδες, θαμπόφωτο δωμάτιο καὶ νὰ κλειδωθῇ μέσα. Τῆς Μαρίας ἡ περιέργεια εἶχεν ἀποκορυφωθῇ. Μὲ μυρίας προφυλάξεις ἔφθασεν ἕως τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ἐκείνου διὰ νὰ ὠτακουστήσῃ. Ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτον ἄγγιγμά της ἡ πόρτα ἤρχισε νὰ ὑποχωρῇ. Προφανῶς ὁ Μαρσὲλ ἀπὸ τὴν βίαν του δὲν ἐπρόσεξε νὰ τὴν κλειδώσῃ. Συγκρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν της, ἡμιάνοιξε τὴν πόρτα καὶ εἶδε τὸν Μαρσὲλ γονατισμένον νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ψιθυρίζῃ κἄτι ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης εἰκόνος. Ἐπρόσεξε τὴν μορφὴν καὶ εἶδεν ὅτι τῆς ἔμοιαζε καταπληκτικῶς. Τὸ βλέμμα της ἔπεσεν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς εἰκόνος ὅπου ἐδιάβασε: «Ὁ Μαρσὲλ πρὸς τὴν Ἀδέλλα του».

Μία πυρίνη ἀστραπὴ κατέλαμψεν εἰς τὴν σκέψιν της. Ἀδέλλα ἤξευρεν ὅτι ὠνομάζετο ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ Μαρσέλ. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ζωγράφος ἐψιθύριζεν ἀρκετὰ εὐδιάκριτα ὥστε νὰ τὸν ἀκούσῃ:

—Ἀδέλλα μου, ἡ καρδιά μου εἶνε πάντα μαζῆ σου.. συγχώρησέ με... δὲν τὴν ἀγαπῶ παρὰ γιὰ ν' ἀγαπῶ στη μορφή της ἐσένα...

Ὦ, Θεοί! Ταὐτοχρόνως ἦλθαν στὸ μυαλό της κἄτι σχετικὰ λόγια τοῦ Σπέντζο, ποῦ τότε τὰ εὕρισκεν ἀκατάληπτα. Ὥστε εἶνε ἀλήθεια; Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνδρες, ποῦ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ θυσιασθοῦν στὰ πόδια της, δὲν θὰ ἐθυσιάζοντο γι' αὐτήν, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἄλλην; Καὶ τότε αὐτή; Ποῖον ρόλον ἔπαιζεν αὐτή; Ἠγαπᾶτο μόνον καὶ μόνον χάριν τῆς ἄλλης, τῆς ἄλλης τὸ εἴδωλον ἦτο εἰς τὰ μάτια των, δὲν εἶχεν ἰδίαν ὀντότητα, ἦτο ἁπλῶς τὸ φάντασμα τῆς Ἀδέλλας!

Ἡ ὅρασίς της ἐσκοτείνιασε, τὸ λογικόν της ἔπαυσεν ἐργαζόμενον, ᾐσθάνθη ἑαυτὴν ἐκμηδενιζομένην, τὰ πόδια της ἐτρίκλιζαν. Φρενιασμένη ἐρρίφθη πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς βίλλας. Διέσχισεν ὡς ἀστραπὴ τὸ μεταξὺ τῆς βίλλας καὶ τῆς ἀκτῆς διάστημα καὶ ἀνερριχήθη σὰν ἀγριοκάτσικο, ὅπως ἄλλοτε εἰς τὸν στοιχειωμένον βράχον, τὸν ἀγαπημένον της.

Ἡ Κόρη τῶν Κυμάτων ἐπανεύρισκεν ἑαυτήν; Ὄχι, ὄχι! Τοῦτο δὲν εἶνε ἀλήθεια. Ἑαυτὴν οὐδέποτε πλέον ἐπρόκειτο νὰ ἐπανεύρῃ. Ἐπανεύρισκεν ἁπλῶς τὰ μέρη ὅπου ἀνετράφη καὶ ἔζησεν ἡ Κόρη τῶν Κυμάτων. Ἀντίκρυσε τὸ καλυβάκι της· ἔτρεξε πρὸς αὐτό, ἠθέλησε νὰ μπῇ μέσα. Ἀλλοίμονον! Τὰ ἀγριόχορτα ποῦ εἶχαν γιγαντωθῇ εἰς ἕνα ἀδιάσπαστον φράχτην τῆς ἀπηγόρευον τὴν εἴσοδον. Εἰς κάθε ἀπόπειράν της νὰ τὰ παραμερίσῃ, τὰ ἀγκάθια εἰσέδυον εἰς τὰς σάρκας της, μὲ ὀργήν, μὲ θυμόν, ὡσὰν νὰ τῆς ἔλεγον ὅτι δὲν τὴν ἄφηναν νὰ βεβηλώσῃ τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ἄντρον τῶν ἁγνῶν παιδικῶν της χρόνων.

Φρενήρης, ἔξαλλος, ἐκτὸς ἑαυτῆς, μὲ τὸ ἔρεβος τῆς ὑπερτάτης ἀπογνώσεως εἰς τὴν καρδίαν, ἔτρεξεν εἰς τὴν ἀπόκρημνον ἐσχατιὰν τοῦ βράχου, κάτωθεν τῆς ὁποίας ἔχαινε τὸ κενόν, ἐνῷ εἰς τοὺς πόδας του ὠργισμένα ἐξέσπων τὰ κύματα. Εἰς τὸ ἀκοπανιαμέντο τῆς ἀγρίας ἐκείνης συναυλίας τῆς θαλασσοταραχῆς, ἐνεθυμήθη τὸ ἀγαπημένο της τραγοῦδι: «Κι' ἀπ' τὴν ξενητειὰ ξεκινάει καὶ πάει τὸ χρυσὸ τ' ἀγόρι...»

Ἠθέλησε νὰ τὸ τραγουδήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἀπετόλμησε. Δυστυχία! Τὰ ὄνειρα τῆς πρώτης της νεότητος, εἶχαν διαψευσθῇ κατὰ τὸν τραγικώτερον τῶν τρόπων. Κανένα «χρυσὸ ἀγόρι» δὲν ἐπερίμενε πιά.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ μυαλό της ὅλος της ὁ βίος, ἀφ' ὅτου ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν ἀγαπημένον της βράχον.

Αἱ δύο μορφαὶ τοῦ Μαρσὲλ Ὄρια καὶ τοῦ Σπέντζο Ράντα τὴν ἐφώτιζον. Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο μορφῶν, διεγράφετο ἁγνή, ἔπειτα περισσότερον συγκεκριμμένη, κατόπιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ζωηρά, καὶ τὴν προσέβλεπε μὲ ἕνα πύρινον βλέμμα, μὲ ἕνα κακεντρεχές, πικρόχολον μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, μία ἄλλη μορφή.

Ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς Ἀδέλλας!

Ὦ! αὐτή! Αὐτή, ἐνώπιον τῆς ὁποίας διῃσθάνετο ἐξατμιζομένην, ἐξαερουμένην ὅλην τὴν ὕπαρξίν της! Αὐτή, τῆς ὁποίας δὲν ἦτο παρὰ τὸ ἁπλοῦν φάντασμα.

Ἡ Κόρη τῶν Κυμάτων εἶχε παύσῃ ἀπὸ πολλοῦ νὰ ὑπάρχῃ μέσα της. Ἡ Μαρία Στέλλα ἔπαυε τώρα καὶ αὐτὴ νὰ ὑπάρχῃ, ἐκμηδενιζομένη ἐνώπιον τῆς μοιραίας ἐκείνης γυναικός. Ἦτο τὸ εἴδωλον τῆς Ἀδέλλας.

Ποῖον λόγον εἶχε νὰ ζῇ! Διὰ νὰ βλέπουν καὶ ν' ἀγαποῦν εἰς τὸ ἄτομόν της ἐκείνην. Ἀλλ' ἂν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὴ διὰ τοὺς ἄλλους, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ δι' ἑαυτήν. Μήπως δὲν ὑπῆρχε πράγματι; Ἡ συναίσθησις τῆς ἀφανείας, τῆς ἀνυπαρξίας τὴν εἶχε καταλάβῃ. Ὁ πόθος τοῦ θανάτου τὴν εἶχε κυριεύσῃ. Ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ κενόν.

Ἕνα δευτερόλεπτον ἰλίγγου, ἕνας παφλασμός, τὸ ἄνοιγμα ἑνὸς ὑγροῦ τάφου καὶ ἔπειτα τίποτε πλέον! Ἡ Κόρη τῶν Κυμάτων εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητέρας της. Ἀλλ' ἡ θάλασσα δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ ἐκείνην ποῦ τὴν εἶχεν ἀπαρνηθῇ. Καὶ ἀφοῦ τὴν ἐκράτησεν εἰς τὴν ἀγκαλιά της, ἕως ὅτου μὲ ἀφροὺς εἰς τὸ στόμα παρέδωκε τὴν τελευταίαν της πνοήν, ἔπειτα τὴν ἀπετίναξε μακράν.

Μετ' ὀλίγας ὥρας, ὁ ζωγράφος ἀντίκρυζεν ἀλλόφρων τὸ πτῶμα τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων ἐπάνω εἰς ἕνα ξερόβραχον.

Καὶ ὁ ὀλόφυρμός του ἀνεμίχθη μὲ τὸν ρόχθον τῶν κυμάτων εἰς ἕνα πένθιμον ἀργόν, βαρύν, ἀνατριχιαστικὸν ἐπιτάφιον θρῆνον.

ΤΕΛΟΣ

ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ ΤΑ ΠΕΖΑ καὶ ΕΙΚΟΣΙ τὰ ποιήματα καὶ ξενόγλωσσα

Συμφώνως μὲ σύστασιν Πυθίας ζητῶ νέαν κάτω τῶν 25 ἐτῶν ἀνεπτυγμένην τρυφερὰν καὶ ὡραίαν ἔχουσαν εἰσόδημα ἀρκετὸ πρὸς συντήρησιν Ἐπαύλεως, Αὐτοκινήτου, Ἀεροπλάνου καὶ Μοτοσυκλέτας θὰ εἶμαι ὁ ὁδηγός της. Ὑπόσχεσις Γάμος! Ἡ φωτογραφία ἀπαραίτητος Γράψετε «Ξενητεμμένο πουλί» Ἀεροδρόμιον Γουδὶ Ἀθῆναι.

— Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους καὶ μ' ὅποιο δήποτε θέμα. «Ξενητεμμένο πουλί».

— Μάχιμος λοχίας αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων Ζακύνθου, Κεφαλληνίας, Κερκύρας, Ἀθηνῶν καὶ Καβάλλας, προτιμῶ καλλονάς. Γράψατε «Δοξασμένο Μάνλιγχερ» 9ον Συν)μα Πεζικοῦ 10ου λόχου Τ. Τ. 918.

— Δνὶς Ἀλεξάνδρα Δ. Λάρισαν. Τυγχάνουσα συνώνυμος μου δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μου; Ἀλεξάνδρα Δ. p. r. Λάρισαν.

Παιδὶ Ἀμύνης=Ἀπογοητευμένος Νικητὴς καὶ τώρα τί λὲς παιδάριον Α. Ξ. «Κεντρί».

— «Γόησσα, Ὡραία Ἑλλὰς» Ἀθῆναι. Ὁ Τ. Ε. Η. σᾶς ἔγραψεν εἰς ἀπάντησιν τῆς πρὸς αὐτὸν πρώτης σας ἐπιστολῆς δίς. Διατὶ τόση σιωπή;

— Δεσποινίδες καὶ νέοι μὴ λησμονῆτε ὅτι ἐδήλωσα ἀνταλλαγὴν c. p. καὶ ἐπιστολῶν παντὸς εἴδους προτιμῶ καλλονὰς καὶ τοπεῖα. Φωφὼ σᾶς ἔγραψα ἀναμένω. Γιάτσο Λαυρειώτη τί γίνεσαι; σοῦ ἔγραψα δὲν ἀπάντησες. «Κόρη δοξασμένης Μάνης», ἀλληλογραφοῦμεν; Γράψατε «Enfant Poli» Kalamata.

—Ταλαίπωρην Θρακοποῦλαν ἄλλαξε τὸ ψευδώνυμόν σου σὲ ἀνεκάλυψα «Γυιὸς Ὀλύμπου».

— Ἐμπρὸς δεσποινίδες ὁ Μαῦρος Ἱππότης ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐπιστολὰς p. r. Βόλον.

— Ἀπ' τὲς ἁπανταχοῦ συνάδελφές μας περιμένουμε κάρτες «ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΟΥΣΑΙ ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ» Ἱστιαία.

— Ἀλτ. Μηχανικὸς ἀεροπλάνων αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν πανταχόθεν πρὸ πάντων μὲ δεσποινίδας μὴ ὑπερβαινούσας τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Σκοπός: ὁ γάμος, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Ἀντώνιος Λυμπέρης Μηχανικὸς 4η Μοῖρα Ἀεροπλάνων Νο 543.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν. Γράψατε Mimosam Pudicam p. r. Κόρινθον.

—Παρακαλεῖται κἄποιος, ὅπως μοῦ ἐπιστρέψῃ τὴν πρὸ 34 ἡμερῶν σταλεῖσαν αὐτῷ ἐπιστολήν μου Mimosa Pudica.

Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν μετὰ νέων δεσποινίδων «Βακούκιος», p. r. Θεσσαλονίκην.

— Σ' ἐκείνην ποῦ μὲ νοιώθει.— Ὅ,τι κι' ἂν κάμῃς μάθε το—ὁ ἔρως σου εἶνε μάνυς—κι' ἀπ' τὴν ἀγάπη τρέφεται σ' αὐτὴ θὰ καταλήξῃ—καὶ τότε φεῦ τί ὄφελος,—ὕλην θὰ προσκυνήσῃς.—Σκέψου!! Τιτάν.

— Κάρμεν Τονέλ, Κόμη Φεραλδέν, Ἐρωτευμένη Ἁλμυρωτοπούλα Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν ποῦ μοὶ ἐστείλατε, διακόπτω ἀλληλογραφίαν ἀναχωρῶν διὰ Γένουαν μὲ ἀτμόπλοιον «Ἔλσα». Σᾶς χαιρετῶ. «Ρόδον Γρενάδης».

— Τρεῖς δεσποινίδες, θέλουσαι νὰ διασκεδάσωσι τὴν μελαγχολίαν των, ἀνταλλάσουν c. p. μὲ ἅπαξ ἅπαντας ἰδίως μὲ παιδιὰ Μετώπου. Σάσα Παπαδιονυσίου p. r. Πύργον.

— Ὅσοι θέλετε νἄχετε κἄτι τι καὶ ἀπὸ τὴν ὄμορφη Χίον, γράψατε «Φοῦλμεν» p. r. Χίον. Ἐπίσης ἀνταλλάσσω c.p. καὶ ἐπιστολὰς φιλολογικὰς καὶ μή.

— «Κόμη Φεραλδέν» Νὰ ἐξακριβώνῃς πρῶτον καὶ κατόπιν νὰ ἀποκαλύπτῃς. «Ξενιτευμένο Πατρινόπουλο»

— Νέος ἀξιοπρεπής, εὐκατάστατος καὶ ἐχέμυθος ζητεῖ φιλίαν μὲ νόστιμο καὶ ζωηρὸ κορίτσι μικρᾶς ἡλικίας, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἰσορροπίας. «Ντόριαν» p. r. Ἐνταῦθα

— Στὴν πάντα ὄρη καὶ κλαργιὰ περνᾷ ὁ γλεντζὲς καὶ ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς καὶ κάρτ ποστὰλ μὲ ἁπαξαπάσας καὶ ἁπαξάπαντας πάσης πόλεως, Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει προτιμῶνται καλλοναί. «Γλεντζὲν p. r. Κοζάνην.

— Διακόψας δι' ὀλίγας ἡμέρας τὴν ἀνταλλαγὴν c. p. ἐπαναλαμβάνω ταύτην μὲ τὴν νέαν, ὡς ἑξῆς, διεύθυνσιν «Ἀνθηρὰ Νεότης», φυλακὰς Ἀκροναυπλίας, Ναύπλιον.

— Εἰς ὅσους ἐξ Ἰωαννίνων καὶ Θεσσαλονίκης μοῦ προτείνουν ἀνταλλαγὴν δηλῶ ὅτι ἐγὼ μόνον μίαν Ἀνταλ-οῦζαν ἐζήτησα ὄχι δὲ καὶ Ἀνταλ-οῦζους, ἐφ' ὅσον ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος γνήσιος, ἀνόθευτος καὶ ἀνθρωποσωτήριος Ἀνταλ-οῦζος. Κατὰ συνέπειαν.. ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις. Τὸ δὲ Ἀνυπόφορον Κουνοῦπι, τὸ ὁποῖον καλὰ καὶ σώνει θέλει νὰ μοῦ προσφέρῃ τὰς συμβουλάς του, εἰδοποιῶ ἐμπιστευτικῶς νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του, διότι ἐκομίσθη ἐσχάτως ἐντομοκτόνος σκόνη. Ἀνταλ-οῦζος, γραφεῖα «Σφαίρας».

— Δὲν ξεύρω πῶς τὸ ἔπαθα, ὁπωσδήποτε θὰ ἐπεθύμουν ν' ἀνταλλάξω μὲ σοβαρὰς καὶ μορφωμένας δεσποινίδας ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ φιλολογικὴν χροιάν. Μοῦ ἔχουν εἰπῇ πῶς δὲν γράφω ἄσχημα, ὡς τόσο θὰ ἤθελα καὶ ἄλλων τὴν γνώμην. Ἐπιπροσθέτως συμβαίνει νὰ μ' ἀρέσῃ τὸ ψευδώνυμον «Λέανδρος» καὶ ὑπ' αὐτὸ νὰ λαμβάνω τὰς ἐπιστολάς μου εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας». Μήπως σᾶς κακοφαίνεται;

— Ἄλτ! κηρύττω τὴν ἐλευθερίαν ἀνταλλάσσων c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας καὶ νέους. Γράψατε «Λάβαρον Καλαβρύτων» p. r. Ἀθῆναι.

— Καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς τύχης καὶ φθάσας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ αἱματοβαφοῦς Μπέλλες ζητῶ παρηγορίαν διὰ τῶν ἀνταλλαγῶν παντοειδῶν ἐπιστολῶν μετὰ δεσποινίδων καὶ νέων πανταχόθεν «Ἔθελ-Κίγκ» 5ος Λόχος 7ον Σύνταγμα Τ. Τ. 903.

— Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν c. p. καλλονὰς προτιμῶ Ἀθηνῶν Καλαμῶν, Φιλιατρῶν, πρὸ παντὸς Ἀνατολ. Μακεδονίας. «Ροδοπλασμένη Κόρη» poste restante Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσσω κάρτ ποστὰλ μὲ νέους καὶ δεσποινίδας. Θωμᾶς Παπανικολάου, Σιδηρόκαστρον.

ΑΛΤ. Ἱδρύθη συμμορία δεσποινίδων σκοπὸν ἔχουσαι τὴν πρόσληψιν συμμοριτῶν καὶ συμμοριτριῶν· ἀπευθυντέον ἢ ἀρχηγὸν Ρ. Σ. Φ. Ι. ἢ ὑπαρχηγὸν Ἀνυπόφορον Ζωὴν p. r. Ἐνταῦθα.

— Ἀπογοητευμένε Νικητὰ σὲ περιμένω 12-2 μεταμεσονύκτιον εἰς «Βερσαλλίας» νὰ σοῦ δείξω τὴν δύναμί μου κουτσυπόφορο κουνοῦπι; σκαλοπάτια πολλά; ἀλλὰ ὄμορφα κοριτσάκια περισσότερα ἀστειευόμενος δὲ καὶ παίζοντας μὲ αὐτὰ περνοῦν αἱ μέρες διασκεδαστικώτερα ἕως ὅτου ἐπιστρέψω στὴ πο-

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

('Εκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγεῖται ὁ χαρακτήρ. 'Απαντήσεις μόνον εἰς ψευδώνυμα. Διὰ κάθε ἀνάλυσιν χαρακτῆρος δέον νὰ ἐσωκλείωνται δρ. 2.)

'Αγάπης Στόνον. Μέτωπον. Ἔχετε ἐλαφρώσῃ λίγο τὸν γραφικόν σας χαρακτῆρα Δὲν μπορεῖ, παρὰ νὰ γράφετε πιὸ βαρειὰ συνήθως διότι ἔχετε χαρακτῆρα ἀδρόν, ὁρμητικὸν καὶ πολὺ δυνατόν. Εἶσθε τέλειος ἄνδρας εἰς τὴν ψυχήν. Ἡ σκέψις σας πετᾶ ψηλά, βοηθουμένη ἀπὸ ὡραίους καὶ εὐγενικοὺς ἐνθουσιασμούς. Γι' αὐτὸ κι' αὐτὴ ἡ τρυφερότης, ἡ ὁποία ὅμως εἶνε ὑγιής, καὶ ὄχι μαλθακή. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς συγχωρῶ, γιὰ κάποιον εἰρωνικὸν τόνον.

Κάρμεν Σύλβα. Πειραιᾶ. 'Εσύ, παιδί μου, ἂν δὲν εἶσαι ἄνδρας, εἶσαι ὅμως ἀληθινὴ ἀνδρογυναῖκα κατὰ τὸν χαρακτῆρα 'Εὰν λοιπὸν αὐτὸς εἶνε ὁ πραγματικός σας χαρακτὴρ (διότι καὶ ἄλλοτε ἔχω γράψη ὅτι ἀπὸ ὅ,τι βλέπω κρίνω) καὶ το πραγματικόν σας γένος, πρέπει νὰ εἶσθε μελαχροινή, συμπαθής, ἄνω τῶν 18 ἐτῶν, ἐξωτερικὴ παράστασις χτυπητή, μόρφωσις ἀνωτέρα τῆς μετρίας, χαρακτὴρ θαρραλέος, σοβαρός, εἰλικρινὴς καὶ ὀλίγον ψυχρός! Μὲ τέτοια προσόντα ἀναμφισβητήτως δὲν θὰ δυστυχήσετε. Θὰ παύσετε νὰ τοὺς θεωρεῖτε ἔτσι, ὅταν θὰ γίνετε καὶ σεῖς σὰν αὐτοὺ καὶ θὰ γίνετε, ὅταν θὰ βρῆτε ἐκεῖνον ποῦ χρειάζεσθε, ὁ ὁποῖος πιθανὸν νὰ εἶνε πιστὸς καὶ τρυφερός, χωρὶς ἄλλο ὅμως πρέπει νὰ εἶνε πολὺ δυνατὸς χαρακτὴρ καὶ ὑπέρτερος, διὰ νὰ σᾶς ἑλκύσῃ.

Θ. Γ. Δ. 'Ενταῦθα. 'Ηγαπυταῖ κήρσιαι θαιώδορρσι, δηατῖ, πεδή μιου, χαλάται τᾶ δύφραγγά σας. Δαῖν τᾶ ἤπαμε μηα φωρᾶ;

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Γαλ. Χιισζηβασιλειου. 'Επιταγὴ ἐλήφθη εὐχαριστουμεν Γ. Τσανεήλαν 'Αντίτιμον ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Σ. Σ. Βελίτσαν. 'Απαιτεῖται ἀκομα μιὰ δραχμή. Ν. 'Αθανάσουλαν. Ἡ ἔγκρισις καὶ δημοσίευσις στοιχίζει δρ. 5 καὶ 80 Δρόσον Αὖραν. Ζητήσατε ἀπ' εὐθείας τὰς πληροφορίας ἀπὸ τὸ πολυτεχνεῖον Ν. Μαυροφόρον. Θὰ λάβετε φύλλα μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. 'Αναμένομεν ἀλλαγὴν ψευδωνύμων Ἄγγ. Καλούδαν. Εὐχαριστοῦμεν. 'Ελήφθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν κ. κ. Δερβίσογλου, Ν Κρίσπου, Κ. Γκικοπούλου, Α. Μαν., Θρασ. Πιρ.ιᾶ, Σ. Κιραφωτιᾶ, Γ. Καψῆ, Θωμ. Παπανικολάου, 'Αθ. 'Αναγνωστιάδην. Δὲν εἶνε εὔκολον νὰ βρεθῇ ἀπὸ ἡμᾶς ἂν θέλετε νὰ σᾶς στείλωμε τὰ σχετικὰ φύλλα νὰ τὸ βρῆτε ὁ ἴδιος. Εὐαν. Βεκρῆν Δυστυχῶς δὲν θὰ δημοσιευθῇ διότι ὅταν ἐδόθη ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐγνωρίζαμεν ὅτι εἶχε δημοσιευθῆ καὶ ἀλλοῦ τὸ ἴδιον. Δ. Κυριακόν. Τὸ βιβλίον που ἐζητήσατε δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ μεγάλα βιβλιοπωλεῖα Πιθανὸν νὰ εὑρίσκεται εἰς τὰ παλαιοπωλεῖα ἀλλ' ἀπαιτεῖ ὁλόκληρον ἔρευναν πρὸς ἀνακάληψίν του, διὰ τὴν ὁποίαν ἀτυχῶς δὲν μᾶς μένει χρόνος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

«Στόνος 'Αγαπης» «Δοξασμένο Μανλιχερ» «Γλυκο» «Βακούκιος» «Φούλμεν» «Πειραϊκον Ζιζάνιον» «Ζεύς» «Γλεντζέ» «Ἔθελ Κίγκ» «Ξενύχτης τοῦ Φαλήρου», «Νυκτοπούλι», «'Εφοπλιστής».

λυθρήλυτον πατρίδα μου Δεδεαγατς «Το 'Αδερφακι»

— Φίλταται ἀναγνώστριαι καὶ ἀναγνῶσται τῆς ἀγαπητῆς μας «Σφαίρας» μιὰ πρ...ομένη ψυχὴ ζητεῖ τὴν συνδρομήν σας διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν της. Πρὸς τουτο ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ ὅπως δήποτε, πρὸ πάντων μετα δεσποινίδων μορφωμένων ἀπευθυντέον πρὸς Α Ν. Π. p. r. 'Αθῆναι.

'Επιθυμῶ νὰ εὕρω μίαν φίλην 30-35 ἐτῶν μὲ τὴν ὁποιαν νὰ ἀλληλογραφῶ για να ξεχνῶ τὰς στενοχωρίας μου θα ἐκλέξω μίαν ἐξ ὅλων εἰς τὴν ὁποιαν θὰ γραψω «'Εφοπλιστή» Γραφεῖα Σφαίρας.

...σπ..νι..ες Μὲ ἕνα ...ραιο σας γράμμα δείξατε την ἡμέρα στο «Νυκτοπούλι» p. r. 'Αθῆναι

— Ἄλτ 'Ω...ορφ...κα...ωιε ε δεστ.. ι ί ε ὀλίγη π...οσο η ...ιὲ λίγες ...ἐξει. μου τον π...ο...το τῆς ...ισ...η...ικὴ ...ια ...ιᾶ μο... σὰν ἔχε ε ...ην κα...ωσυνη ν... γ... ω... σετε ἀντ...αλλ...σσω ...ιε ὅλες καὶ οἠ μὲ 'Αρσακειάδες 'Αθηνων, Θεσσαλονίκης Λαρίσσης ἐρωτικὰς καὶ λογοτεχνικὰς ἐπιστολὰς παρμένες ἀπ' τὴ γύρω ζωή μας. Γράψατε «Ξενύχτην τοῦ Φαλήρου» Γραφεῖα «Σφαίρας».

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ...

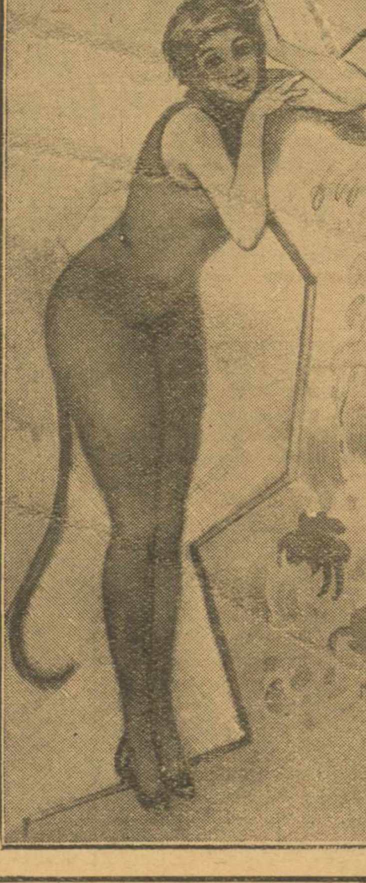

...ΜΑΥΡΗ ΓΑΤΙΤΣΑ

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ALBUMS

Θὰ σᾶς πῶ γιὰ τὴν ἰδέα ποῦ εἶχε ὁ λεπτὸς συνεργάτης τῆς «Σφαίρας» κ. Διπλωμάτης. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὄχι μόνον τὰ κορίτσια ἀλλὰ καὶ οἱ περισσότερες κυριες ἔχουν λευκώματα — albums, ἂν προτιμᾶτε ἐπὶ τὸ κοσμικώτερον — εἰς τα ὁποῖα γνωστὲς καὶ γνωστοί των γράφουν διαφόρους σκέψεις των γιὰ souvenir. 'Επίσης καὶ πολλοὶ νέοι κομψεπίκομψοι ἔχουν παρόμοια λευκώματα Δὲν εἶνε ἑπομένως παράδοξον ἂν καὶ ἐγώ, καθὼς καὶ ὁ κ. Διπλωματης, ἔχουμε ἀπὸ ἕνα τέτοιο album, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ κολακευθοῦμε πολὺ νὰ ἔχουμε τας γνωμας καὶ σκέψεις τῶν ἀναγνωστῶν μας. Περὶ αὐτοῦ δ' ἀκριβῶς πρόκειται. Οἱ κ. κ. ἀναγνῶσται, ὅ,τι καλο, ἔξυπνο, πρωτότυπο και σύντομο νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τὴς πέντε σειρὰς — ἔχουν γιὰ ἕνα album, ἂς τὸ στείλουν σ' ἐμένα. Καὶ παλι αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες ἀναγνώστριαι, ὅ,τι ἀνάλογον ἔχουν ἂς το στείλουν εἰς τὸν κ. Διπλωματην 'Εμεῖς οἱ δυό, ἐν συνεργασίᾳ, θα διαβαζουμε ὅ,τι λαμβάνουμε, θα δημοσιεύουμε τὴς καλλίτερες σκέψεις, κι' ἀπ' της καλλιτερε αὐτές, τὴς πιο καλλίτερες, ἀφοῦ της δημοσιεύουμε ἐπίσης, θὰ τὴς βραβεύουμε κιόλας μὲ δέκα καλλιτεχνικὲς καρτες μοντέρνες, την καθεμιά. 'Αρκεῖ, τὸ ξαναλέω, ἡ σκεψεις αὐτές, εἰς οἱονδήποτε ἀπὸ τα συνήθη εἰς τα album θεματα καὶ ἂν ἀναφέρωνται, να εἶνε καλογραμμένες, ἔξυπνες, πρωτοτυπες καὶ πρὸ παντος σύντομες Ἔπειτ ἀπ' αὐτό, δὲν ἔχετε παρα ν' ἀρχίσετε νὰ μᾶς στέλνετε. Θα σᾶς παρακαλω σαν ... ὅσες ἀπευθύνονται στον κ. Διπλωματην, να το σημειώνουν εἰς τον φάκελλον, ... ὅσαι σ' ἐμένα το ἴδιο, δια νὰ μην ἐπεμβαίνῃ ὁ ἕνας στα οἰκογενειακὰ τοῦ ἄλλου. Διὰ κάθε σκέψιν ποῦ θα στέλλῃ ὁ ἀναγνωστης ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ στέλλῃ πολλὲς καὶ ἀλλεπαλλήλως — θα ἀποστέλλεται καὶ ἕνα εἰκοσιλεπτον γραμματόσημον.

'Η Δὶς ΝΟΡΑ

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΛΑΝΔΡΥ

Διασκεδάζει μὲ τὴν ἀνάκρισιν

'Ως προεβλέπετο, ἡ ὑπόθεσις Λανδρύ, λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως φυσιογνωμίας τούτου, τείνει νὰ ἐξελιχθῇ ἀπὸ τραγωδίας εἰς καθαρὰν κωμῳδίαν εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πνεῦμα ποὺ σπινθηροβολεῖ εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Λανδρύ. Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὸ ζωηρὸν καὶ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ, ἐξακολουθοῦν δημοσιεύουσαι στήλας ὁλοκλήρους, ποὺ ρουφοῦνται κυριολεκτικῶς, καθὼς προσφέρονται γαρνιρισμέναι μὲ τὸ ἁλατοπίπερο τῶν δημοσιογράφων.

***

'Η Κα Πελλετιέ, ἥτις εἶχε ἐνοικιασμένον εἰς τὴν Κιουσσὲ ἕνα διαμέρισμα, κατέθεσεν ὅτι ὁ Λανδρύ, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ντιάρ, ἐπήγαινε τακτικὰ ἄνθη εἰς τὴν μνηστήν του καὶ ἐπήγαινε μαζύ της περίπατον. Κάποτε μάλιστα ἡ χήρα ἀπουσίασεν ἀρκετὰς ἡμέρας συνεχῶς, τὰς ὁποίας διῆλθεν εἰς τὴν ἐξοχήν, ὅπως εἶπεν ὅταν ἐπέστρεψεν.

— Ἦτο Αὔγουστος τοῦ 1914, συνεχίζει ἡ Κα Πελλετιέ, ὅταν μίαν ἡμέραν ἡ Κιουσὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι της κατασυντετριμένη καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα, διότι, ὡς μοῦ εἶπε, εἶχε μάθῃ ὅτι ὁ Ντιὰρ ἐλέγετο Λανδρύ, ὅτι ἦτο παντρεμμένος καὶ εἶχε καὶ τέσσαρα παιδιά. Δὲν τῆς ἔμενε παρὰ νὰ διακόψῃ ὁριστικῶς τὰς σχέσεις μαζύ του. Καὶ τὰς διέκοψε πράγματι, ἀλλὰ μετὰ δύο μῆνας τὰς ἐπανέλαβε, βεβαιωθεῖσα ὅτι ὁ Λανδρὺ θὰ ἐχώριζε τὴν γυναῖκα του καὶ θὰ τὴν ἔπαιρνε χωρὶς ἄλλο. Συντόμως δέ. Κατὰ τὸν 'Οκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους ὁ Λανδρὺ ἦλθε σπίτι μὲ δυὸ πολὺ νόστιμα κοριτσάκια δέκα ἐτῶν τὸ καθένα, μὲ ὡραῖες ξανθὲς μποῦκλες. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἦσαν κόρες του. Στὰς ἀρχὰς δὲ 'Ιανουαρίου τοῦ 1914 ἡ Κιουσσὲ μετεκόμισε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴν εἰπῶ εἰς κανένα - προπάντων εἰς τὴν ἀδελφήν της ἢ τὸν γαμβρόν της κ. Φρίντμαν ὅτι θὰ ἐπήγαινεν εἰς τὸ Βερνουγιέ. Ἔκτοτε δὲν ἔμαθα τίποτε σχετικό.

***

'Ο Λανδρύ, ἐρωτηθεὶς κατ' ἀντιπαράστασιν, ἠρνήθη ὅτι ἐπῆγε ποτὲ εἰς τῆς Κιουσσὲ μὲ δυὸ κοριτσάκια καὶ ὅτι εἶπε πῶς ἦσαν ἰδικά του, ἀφοῦ ἡ κόρες του εἶνε μελαχροινές.

— 'Εκτὸς ἂν ἡ μάρτυς πάσχει ἀπὸ δαλτωνισμὸν κ' εἶδε κάπου ἀλλοῦ τὰ παιδιά μου, προσέθεσε μὲ εἰρωνίαν.

Μετανοήσας ὅμως καὶ δι' αὐτὰ τὰ ὀλίγα ποὺ εἶπε, ἐμουρμούρισεν ἐν ἀγανακτήσει.

— Μὰ τέλος πάντων διαρκῶς θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος ν' ἀπαντῶ στὲς ἀνοησίες τοῦ καθενός; Ἄει πήγαινε στὸ καλό, κυρά μου...

***

— Διατὶ εἰς τὴν Καν Μπέτυ Lis, ἰδιοκτήτριαν τοῦ ὑποστέγου ποὺ εἴχατε ἐνοικιάσει εἰς τὸ Ναιϊλλύ, παρουσιάσθητε ὑπὸ τὸ ὄνομα Κιουσσέ; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής.

— 'Απλούστατα ἐκ λεπτοτητος πρὸς τὴν μνηστήν μου, Κε ἀνακριτά, τὰ ἔπιπλα ἦσαν ἰδικά της...

— Διατί σᾶς ἐζήτησε ἐκεῖ κάποιος ἀστυνομικὸς ὡς Κιουσσέ; Διότι ἐδόσατε το ὄνομα αὐτὸ καὶ ὄχι τὸ πραγματικόν σας, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Πάλιν τὰ ἴδια! 'Εκεῖνο μοῦ ἦλθε προχείρως στὸ νοῦ, ἐκεῖνο ἔδοσα, καθ' ὃν τρόπον μποροῦσα νὰ δώσω ἕνα οἱονδήποτε ἄλλο. τὸ ἰδικόν σας παραδείγματος χάριν, πάντως ὄχι τὸ ἰδικόν μου, μιὰ ποὺ εἶχα δοσοληψίες μὲ τὴν δικαιοσύνην..

'Ο ἀνακριτὴς ἔμεινεν ἐνεὸς πρὸ τῆς ἀναιδείας του ἀνθρώπου.

Ὅποιος κερδίζει πολλὰ σήμερον, ἂς μὴ λησμονῇ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς αὔριον.

'Αποταμιεύετε καὶ μὲ τὰς οἰκονομίας ἀγοράζετε

ΕΝΤΟΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

Τύποις 'Αθανασίου Γ. Δεληγιάννη